

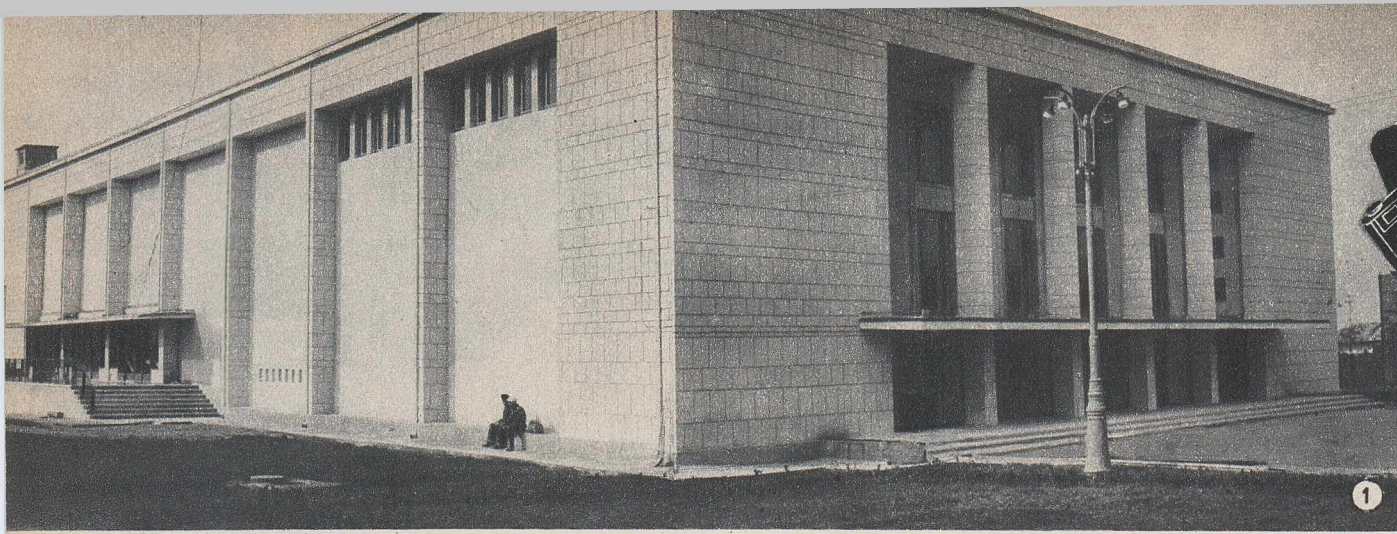
Nr. 48 (288)
Anul IX
3 decembrie 1960

Darclée
pe ecrane.
(Pag. 8-9)

Editorială Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!
FLACARA
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

1

Fotografia nr. 1 reprezintă Casa de cultură a ceferiștilor și textiliștilor din Iași, fotografia nr. 2 un nou bloc de locuințe pe Splaiul Independenței din București iar fotografia nr. 3 un bloc la Bacău.

2

3

ȘCOALA MEDIE „MATEI BASARAB” A ÎMPLINIT 100 DE ANI

MONITORUL OFICIAL NR. 147 DIN
7 SEPTEMBRIE 1858

DECRET

„Noi, Alexandru Ion I, Cu mila lui Dumnezeu și voința națională, domnitorul Principatelor Unite, Țara Românească și Moldova. La toți de față și viitori, sănătate!” Văzînd raportul ministrului Instrucțiunii Publice, cu nr. 3.282 de la 21 ale lunii noiembrie... pe lângă care ni se spune acela al Eforiei Școalelor cu nr. 3.532, pentru chibzuirea făcută asupra denumirii gimnaziilor din Capitală, adică: celui de a 8 clase ce există astăzi cît și a celor două ce au a se înființa, din care unul acum îndată și altul cu începerea anului școlastic 1860 și 1861.

Am ordonat și ordonăm:

Art.1...Art.2...Art.3. Gimnaziul al treilea ce este a se deschide în viitorul an școlastic, se va denumi gimnaziul lui Matei Basarab...

Într-unul din documentele aflate în arhiva școlii, făcînd parte din donația profesorului A. Nestor, se găsește următoarea însemnare: „În 3 noiembrie s-a deschis Gimnaziul „Matei Basarab” pe Ulița Galiiței (Rahova)

în casele lui Ioana Urlăteanu unde s-au înființat 4 clase și în care m-am așezat profesore de a III și a IV de limba română, latină și istorie după ce am fost profesore la gimnaziul Sîntu Sava de

Copleșiți de revedere, foștii elevi și-au depănat îndelung amintirile. La sfîrșit, au eternizat momentul într-o fotografie.

la anul 1852 pînă acum la 1860 ziua de 3 noiembrie”.

A. Nestor

Printre profesorii care au urcat la catedra liceului de-a lungul celor o sută de ani de la înființare au fost și Gh. Tattărădscu, pictor, Florian Aron, Ion Slavici, S. Sanielevici, I. Tuluc, Marcel Brîndza și mulți alții, iar dintre

elevi: acad. Ștefan Nicolau, acad. Miron Niculescu, Ion Finteșteanu, George Vraca, acad. Ionescu Mihăiești, N. Secăreanu, Aurel Baranga, prof. Ion Jianu, M. Socor etc.

Și tot aci a învățat și Justin Georgescu, erou utecist.

După eliberarea patriei școala și-a putut îndeplini cu adevărat rolul ei important. De acum

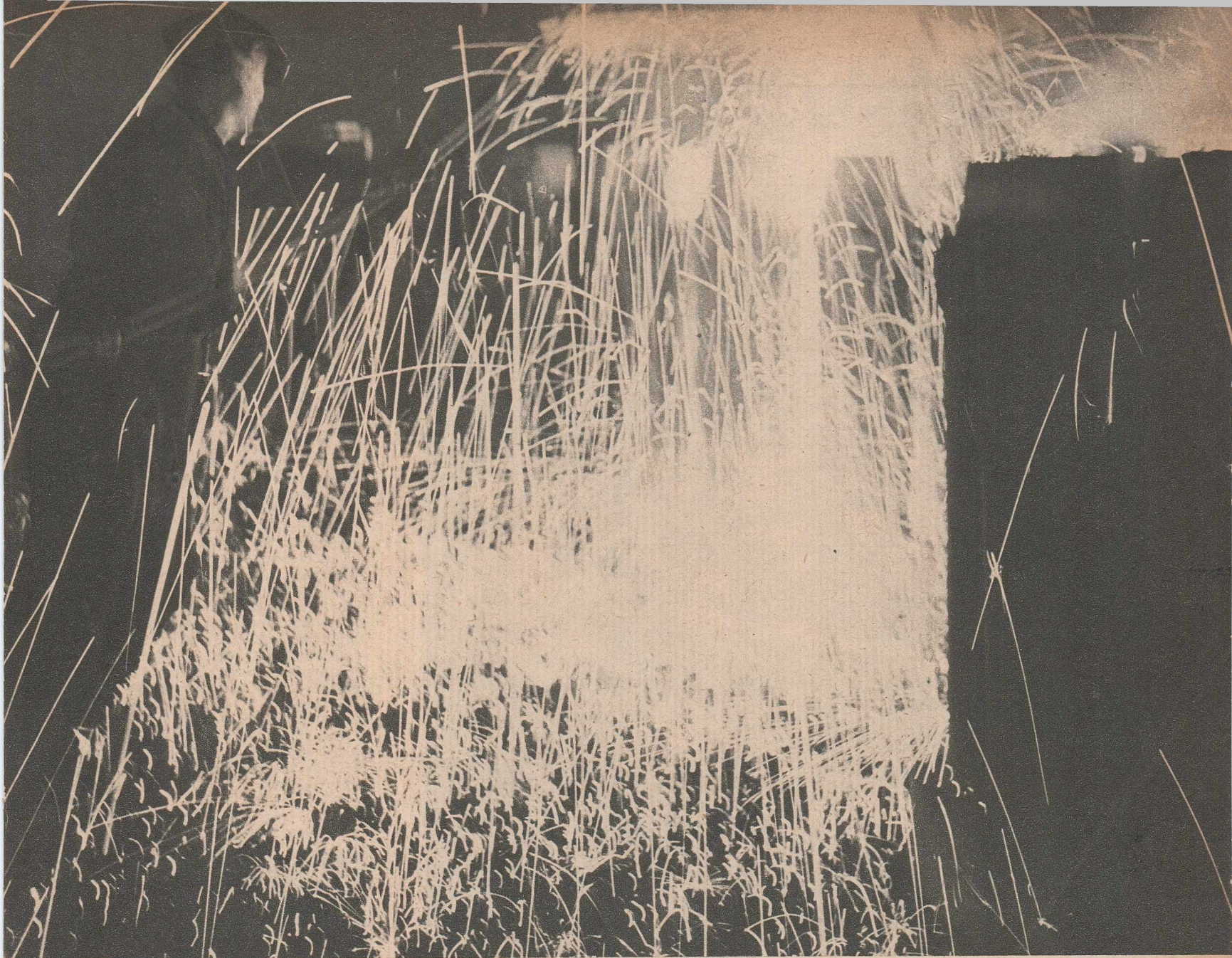

În fața elevilor de azi și ieri vorbește actualul director al școlii, tovarășul Alexandru Iordache.

înainte la „Matei Basarab” — și în toate lăcașurile de învățămînt din țară — au pătruns număr tot mai mare fii de muncitori și țărani. Ritmul nou viață s-a resimțit deîndată. Iată ființa o secție serală pentru oamenii muncii care ziua sînt producători. Numai în anul acesta au funcționat 44 clase, din care 23 clase la secția serală.

Condițiile materiale optime și permis saltul uriaș în educația elevilor, contribuind la realizarea unui învățămînt de calitate.

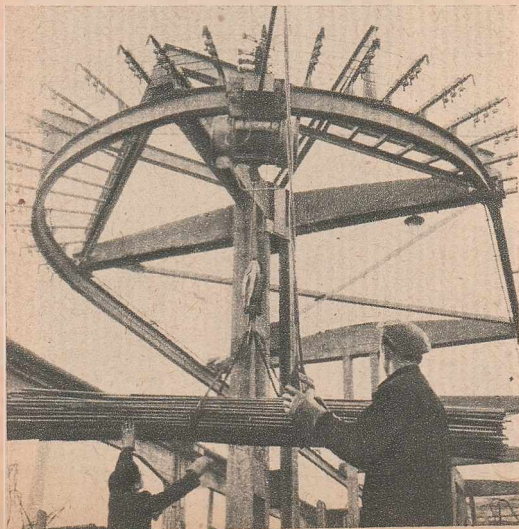
Prin grija partidului, în fiecare an zeci de elevi absolvenți ai școlii bine pregătiți, reușesc să intre în felișite institute de învățămînt superior, ducînd cu cînsă faima școlii „Matei Basarab”.

Prin intrarea în funcțiune a cuptorului electric numărul 4, oțelăria a realizat economii de două milioane lei și a produs în plus 3.000 de tone oțel. În fotografie: o șarjă de oțel la unul din cuptoarele electrice.

Un ingenios sistem de mică mecanizare care ușurează manipularea barelor, realizat anul acesta și utilizat la depozitul de „bare trase”.

Calendarul gregorian nu mai este atotcuprinzător și precis. Astronomii se străduiesc de multă vreme încă să-l corecteze. S-au ținut congrese internaționale pentru a recupera zilele care au luat-o razna, se vor mai ține încă și avem toată convingerea că pînă la urmă va fi pus la punct pînă la secundă. Dar... Dar tot degeaba! Pentru că, vedeți dumneavoastră, anul se măsoară nu numai în unități de timp, ci și în fapte.

Și fiindcă tot ne aflăm în decembrie să vă povestim cum au realizat muncitorii de la Industria sirmei din Cimpia Turzii un an de producție în 11 luni...

În primul rînd un sfat: dacă ați făcut o călătorie și v-ați reîntors acasă fără nici o idee, să știți de la bun început că ați cheltuit banii degeaba. Trebuie să veniți necondiționat cu o idee. Bunăoară una ca aceasta, adusă de la Zaporojie de inginerul Ion Pleșa: să secționăm în două toate cuptoarele electrice de cinci tone din oțelărie!

Dar vă aud cum întrebați: „La ce-o fi folosind secționarea?” Uite: cînd se reparau cuptoarele electrice, oamenii așteptau 4-8 ore pînă se răceau, ca să poată demola captuseala. Apoi alte 16 ore se cheltuiau cu reparațiile. Acum, cînd cupa e secționată, prin smulgerea celor două părți ale ei demolarea se face de la sine și totul durează 3 ore! Recunoașteți că e o idee bună?

„O clipă, stimatul nostru reporter! Dar dacă sistemul de susținere al cupei nu permite secționarea?”... Sînt și cazuri din acestea, iubitul meu cititor... „Atunci?”... Atunci stai și te gîndești pînă-i vii de hac inconvenientului. Pînă la urmă găsești soluția, cum au găsit-o și tovarășii de la Industria Sirmei pentru cuptoarele electrice de două tone: le-au modificat

ANUL

are

...unsprezece

LUNI

↑ Toată cantitatea de sîrmă produsă de uzină trece prin această secție de sortare, unde fiecărui colac i se iau probe, care sînt analizate în laborator. După analize sîrma este sortată pe calitate.

Szente Ion, un muncitor care este permanent fruntaș în producție. →

Lumină, lumină, lumină... Condițiile de muncă influențează direct producția și productivitatea. În ↓ fotografie: hala secției de „bare trase”, care se numără printre unitățile fruntașe din uzină.

suporturile în așa fel, ca umerii să susțină vatra... Cu acestea, bineînțeles, n-ai recuperat decît cîteva zile. Și, după cum știți, luna decembrie are 31. Musai e să-ți frămînti mințea în continuare... că doar nu e de loc ușor să fabrici zeci de feluri de oțel. „Pe toate acestea le știm și nu înțelegem, stimatul nostru reporter, de ce ni le mai spui...” Iată de ce: oamenii de aici s-au specializat în diverse oțeluri. Vrei oțel pentru rulmenți? Poftim, ți-l va fabrica brigada X. Vrei oțel pentru role la sapele petrolifere? Poftim, ți-l va fabrica brigada Y. Asta înseamnă productivitate sporită. Adică alte zile răpite lunii decembrie.

„De ce ne vorbești numai de oțel? Între-prinderea asta parcă n-ar produce și sîrmă...” Și încă în ce cantități! Îți spun numai dumitale, în șoaptă, că mergînd prin secțiile de trefilare am avut la un moment dat impresia că, dacă cei de la Industria sîrmei și-ar pune în gînd într-o zi, așa, în glumă, să împacheteze globul în sîrmă, mai că ar reuși. Bineînțeles că asta-i impresia mea personală și te rog să n-o spui nimănui. Un lucru e cert: trăgătoria de oțel tare a venit de hac calendarului și și-a făcut planul în 11 luni. Totul s-a realizat datorită respectării bunului obicei de a preda și prelua agregatele din mers. Douăzeci de minute au fost răpite și la spălarea sîrmelor care sînt pregătite pentru operațiile de prelucrare. Piuva mecanică întrebuințată ani de zile a fost înlocuită cu un jet de apă și astfel 500 kg de sîrmă nu se mai spală în 30 de minute, ci în 21... Cîteva zeci de minute luate de aici, altele luate de colo... și astfel luna decembrie a fost economisită!

La secția „bare trase” se pare că încă de la începutul anului s-a organizat un... complot împotriva calendarului. Tinerii de aici au stabilit: să realizeze 1.600 de lei economii pe cap de muncitor; la fiecare 10 muncitori să se facă o inovație; să se mărească productivitatea muncii planificate cu 10 la sută; să depășească planul de producție pe 1960 cu 7 la sută...

Iată de ce la Industria sîrmei din Cîmpia Turzii anul are 11 luni. Dar, mă întrebați, ce ne facem cu luna decembrie?... O împrumutăm anului viitor!

I. CORIBAN

Fotografii de A. MIHAILOPOL

...ce par a cerul Cubei și ce nemarginiti
 Ca și sentimentul de libertate al acestor
 vulturi tineri ai Cubei. Cine va mai putea
 smulge tinerei generații cubane dreptul
 la viață, la libertate?

Am fost în CUBA (I)

de Dumitru POPESCU

Erau oameni în mintea cărora noțiunile despre Cuba se asociau în trecut exclusiv cu bolerourile focoase lansate de întreprinderile de discuri. Erau oameni a căror fantezie, degajată o dată cu fumul havanei, nu imagina despre Cuba mai mult decât o lună de argint, sub lumina căreia bărbați și femei cu chipuri arămii dansau fără întrerupere, la poalele unor nunți de zahăr care le îndulcea viața.

Deodată însă dinspre Cuba nu au mai auzit doar sunetele de az răspindite de discurile societăților americane, ci și detunături de armă și o voce aspră, viguroasă, plină de mînie și de speranță, de ură și de bucurie. Mulți dintre „vizitatori” s-au înecat atunci de consternare cu fumul havanei și cu spart plăcile purtătoare de luzii...

Așa a început istoria nouă a Cubei, primită de mulțimi cu plauze — iar de cei deranjați în

tihna și huzurul lor, cu proteste, amenințări și atacuri.

Am fost în Cuba după răsturnarea regimului tiranic al lui Batista, cînd în tabloul societății, peste culorile cenușii ale trecutului, vizibile încă, se așterneau culorile vii ale zilelor revoluției. Un tablou impresionant, pe care sînt zugrăvite suferințele, lupta și victoria unui popor eroic, inșet de libertate.

Am căutat urmele acelei Cube de pe discurile și prospectele de turism americane — cu havane, dansatoare arămii și plantatori de trestie de zahăr exprimînd o dulce fericire. Am găsit în schimb bordeie din coajă și frunze de palmier, colibe de scîndură putredă și urmele foamei pe obraji zbîrciți prematur. Am găsit oameni care niciodată în viața lor nu avuseseră de lucru, a căror singură ocupație era, în zilele cînd oceanul zbuciumat își pulveriza stropii pe străzile Havanei, să șteargă în fugă, pentru cinci centavos, parbrizele limuzinelor ame-

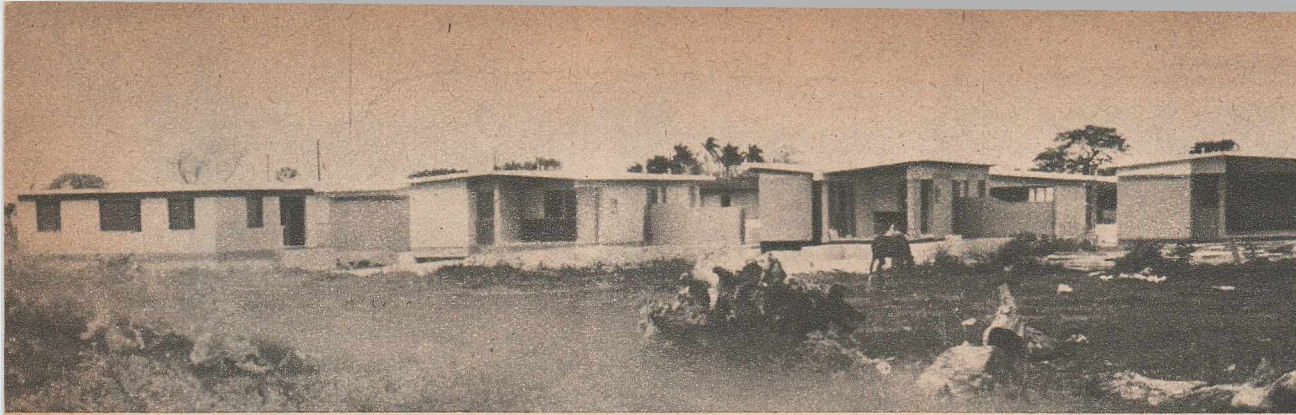
ricane. Oameni care, căpătînd pentru o clipă de lucru, în acest mod mai mult decât precar, erau cuprinși de o adevărată frenezie a muncii, se repezeau cu cîrpele lor rupte să șteargă tot ce le ieșea în cale — geamuri murdare la un loc cu cele șterse, cu cele neatîse încă de stropii sărați — să șteargă tot, nemaiîntînd socoteală nici dacă sînt sau nu plătiți pentru osteneala lor. Am găsit oameni care au tocit cu trupurile lor leșpezile de piatră de la țărmul oceanului, stînd răsturnați pe spate și privind spre cerul albastru, fără nici o speranță. Erau oameni pe care viața îi făcuse atît de nefolositori, încît, în fața trecătorilor care le refuzau bieteleseră serviciile oferite cu îndîrjire, ajungeau pînă la supărare, la furie, la ură. „Ce înseamnă pentru tine cîteva centavos? — spuneau cu dușmănie privirile lor. Numai din răutate, din egoism mă respingi!”

Asemenea imagini nu se puteau întîlni în prospectele turistice americane, despre asemenea lucruri

nu se pomenea în cîntecele imprimate pe discuri. Acest tablou tragic era ascuns prin țipete de jaz și afișe multicolore americane. Pentru că el este opera sălbaticului jaf și a sălbaticii exploatare săvîrșite timp de aproape un secol de miliardarii din Statele Unite ale Americii.

Pe o stradă din Havana m-a atras o firmă gigantică pe care scria: „Compania cubană de electricitate”. Am surprins oameni cu priviri pline de ură care, trecînd prin fața acestei clădiri, scuipau. (Pe atunci această societate americană nu fusese încă naționalizată). „Un cuib de gangsteri — mi-a spus cineva. Aici nu-i cubană decât lumina pe care ne-au furat-o”.

Americanii le-au furat și fructele, și zahărul, și bogățiile din adîncul pămîntului. Și ultima bucăciță de pîine, și dreptul uman primordial de a fi de folos. Și cîntecul. „Soțiile și fiicele noastre — spune Declarația de la Havana, elaborată de Adunarea generală națională a poporului cuban — ca și cele

Locuințe noi pentru țărani cubani. Decorul acesta este mai puțin „original” și „pitoresc” din punct de vedere al „exotismului” preferat de turiștii americani. Ce să-i faci! Cubanezii nu țin seama de gusturile acestora! Ei preferă civilizația și confortul.

Era o zi de duminică. Țăranii din cooperativa agricolă Itabo, munteni din provincia Oriente, îmbrăcați în hainele lor de sărbătoare, erau adunați în piața comunei. Cineva le-a adus vestea sosirii oaspeților și iată-i leșindu-ne în întâmpinare, la marginea satului.

Poporul Cubei învață... Mîna bătătorită de patul armei sau de unealta de muncă stăpînește greu condeul. În copilărie ar fi fost mai ușor, dar copilăria a trecut peste ei brutal, ca un val negru de întuneric. Acum a venit ceasul... Patria se apără nu numai cu pușca, ci și cu condeul... ↓

mai sacre simboluri ale istoriei patriei, ca, de pildă, chipul lui José Martí, au fost pingărite de soldații infanteriei marinei americane”.

Cînd am sosit în Cuba abia începuse procesul naționalizării revoluționare de către guvernul cuban a bogățiilor încăpute pe mina monopolurilor americane. Tocmai se anunțase naționalizarea plantațiilor de trestie de zahăr și a centralelor de rafinat, deținute de „United Fruit Company”. La mitinguri, în sate, pe străzi, era o explozie de bucurie care avea să culmineze mai tîrziu cu pitoreștile procesiuni satirice în urma sicriilor cu numele trîsturilor alungate din Cuba. În acele zile am fost la Varadero — o splendidă stațiune pe coasta oceanului, de unde mari săgeți colorate indicau: „50 de minute de zbor pînă la Miami”. Zborurile de agrement spre Miami (S.U.A.) fuseseră întrerupte. În Cuba începuse agonia puterii brutale a trusturilor americane. Aici, la Varadero, își trăiau ultimele zile în Cuba — cu geamantanele făcute — directorii, administratorii și consilierii care adunaseră milioane din vânzarea zahărului și a luminii cubane. Împreună cu ei erau și foștii latifundiași autohtoni.

Așa cum mișunau, pînă după miezul nopții, prin baruri, tăcuți, preocupați, păreau o haită de șobolani grași, urmăriți de primejdie.

Aceeași senzație am avut-o la Santiago de Cuba, pe somptuoasa faleză unde sînt înșiruite vilele celor ce se pregăteau de plecare, în barurile din Varadero. Iahturile americanelor atacate de spleen, îngrămădite dezordonat într-un colț al golfului, păreau abandonate, uitate, așa cum se întîmplă pe vreme rea. Deasupra, într-una din vilele albe, fusese deschisă o școală pentru tinerii gradați din armată,

Revoluția săracilor pentru săraci — aceasta e revoluția noastră — a spus Fidel Castro. Coliba în care a intrat premierul cuban era o efigie a Cubei de ieri. Brațul revoluției smulge această pajură sinistră de pe veșmintele Cubei...

în care profesorii predau istoria tuturor revoluțiilor.

La Santiago de Cuba sufla vânt neprielnic pentru iahturile americane.

Împrejurările mi-au oferit ocazia să pătrund în semeța citadelă a ambasadei americane, care domină, de pe țărmul oceanului, cartierul burghez al Havanei. Uriașele săli de așteptare erau tixite cu o lume obeză, parfumată, încărcată cu inele de aur și mari boabe de pietre scumpe, cu nume spaniole lungi, complicate, sau cu nume comune de yankei, o lume pusă pe fugă, care-și punca la punct pașapoartele. Era pleava contrarevoluționară care-și întovărășea stăpînii. Erau cei ce plecau să îngroașe rîndurile complotiștilor la 150 de kilometri peste Marea Caraibilor, pe coasta, atât de ospitalieră pentru trădători, a Floridei. Aici erau ca acasă. Vorbeau, fumau, rîdeau. Se simțeau sub aripa ocrotitoare a stăpînului. Unii dintre ei primeau instrucțiuni. Mai aveau încă de îndeplinit misiuni în Cuba. De pildă incendierea unor plantații de trestie de zahăr.

La tribunalul revoluționar din Camaguay l-am auzit pe unul dintre acești incendiatori mărturisind că a fost plătit de americani. Pe vremea aceea avioanele americane decolînd din Florida se năpusteau asupra insulei cubane, lansînd bombe cu napalm peste plantații. Săptămîni de-a rîndul se ridica fumul negru, înecăcios, deasupra cîmpurilor carbonizate. Peste 300.000 de tone de trestie de zahăr

au fost incendiate. Alte avioane — pe care agresorii vopseau în fugă însemnele statului cuban — aruncau în mlaștini și rîpi arme pentru o mult sperată contrarevoluție, care n-a putut fi dezlănțuită.

Toate firele comploturilor descoperite de autoritățile cubane au dus și duc la ambasada americană sau în Nord, dincolo de Marea Caraibilor. Organizarea monstruoasei crime de pe vasul „La Coubre” al cărei film — pe care nu voi putea să-l uit niciodată — reprezintă unul din cele mai zguduitoare documente care îi acuză pe dușmanii Cubei; tipărirea documentelor de proprietate asupra unor imobile din Havana pentru uzul contrarevoluționarilor, ce se și vedeau victorioși; atentatul plănuțit împotriva delegației cubane la conferința de la San José și dat în vileag de autoritățile costaricane; manevrele amenințătoare și atacurile improvizate de trupele S.U.A. de la baza din Guantanamo — ca și atîtea alte acte agresive, al căror șir e prea lung pentru a-l putea epuiza aici — au fost urzite, dirijate și finanțate în imobilul susamintit din Havana, prin localurile din Miami sau direct, la sediul lui „United Fruit Company” din New York.

Dar la ce folosesc toate acestea în ultimă instanță? „Dacă pentru a răsturna puterea castei privilegiate, a minorității înarmate — a spus Fidel Castro — este nevoie uneori de zeci de ani, poate fi oare distrusă puterea populară înarmată?” Atacurile trusturilor ame-

ricane n-au reușit să clinească revoluția cubană. „Timpul — a adăugat premierul cuban — este întotdeauna de partea revoluțiilor și revoluțiile știu să folosească acest timp”.

Acest adevăr l-au resimțit puternic monopoliștii din S. U. A., care au fost nevoiți să scape din mîini, pe rînd, zahărul, electricitatea, fructele și minereurile Cubei.

Acest adevăr se verifică de la o zi la alta în Cuba, unde muncitorii și țărani intră în posesia

bogățiilor naționale, simțind în sfîrșit gustul dulce al propriului lor zahăr, unde locul bordeielor și cocioabelor îl iau zidurile albe ale caselor noi, unde puterea poporului înarmat se consolidează, devenind de neînfrînt, unde pentru prima dată minunatele cîntece răsună cu adevărat din gura poporului însetat de viață.

Reportajul următor va fi închinat oamenilor care au făurit și făuresc revoluția, minunaților oameni ai Cubei luptătoare, care strîng cu căldură mina oricărui oaspete ce vine pe pămîntul patriei lor cu inima deschisă.

Mîinile acestor fete nu au timp să brodeze batiste albe pentru iubiții lor. Mîinile li s-au încheștat pe arme. Buzele lor nu știu să spună numai șapte duiosae. Vocea lor răsună puternic în uriașul cor al poporului: „PATRIA O MUERTE”.

DARCLÉE

pe ecran

În rolul Antonidei din „Ivan Susanin”.

Interpretînd pe Elisabeta din „Tannhäuser” de Wagner.

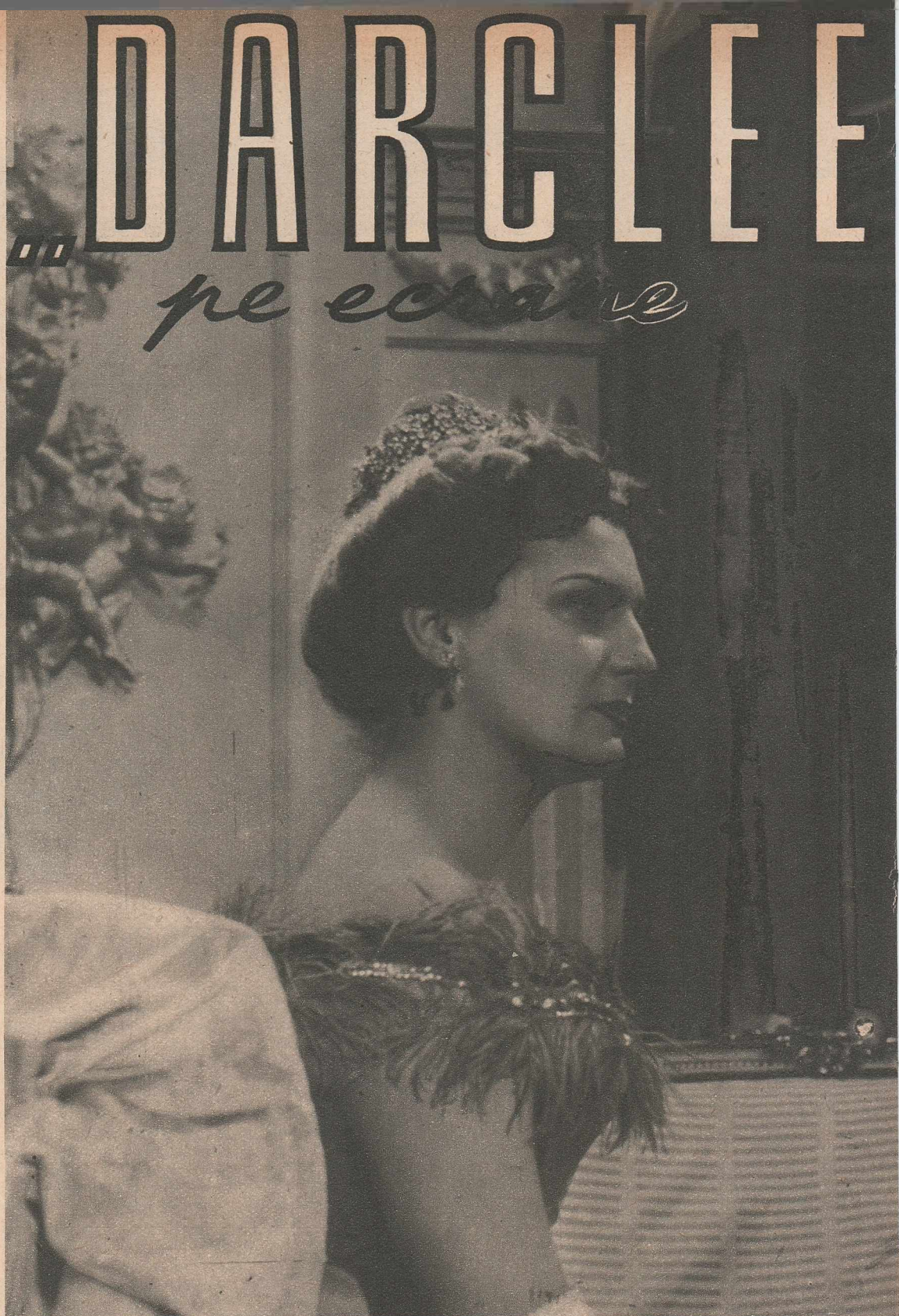
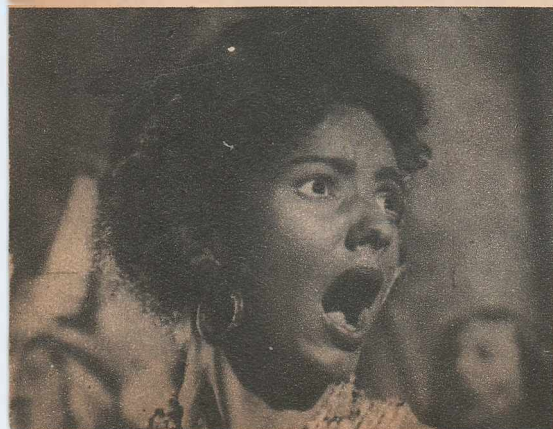

Tosca își cîntă sfîșietoarea arie „Visi d'arte, visi d'amore”.

„Aria păsărilor” din „Paiate”.

↓Aida îi privește cu ură pe cotropitorii patriei sale.

COPERTA NOASTRĂ

Silvia Popovici și Cristea Avram în rolurile Darclée și Giraltoni din noul film românesc „Darclée”.

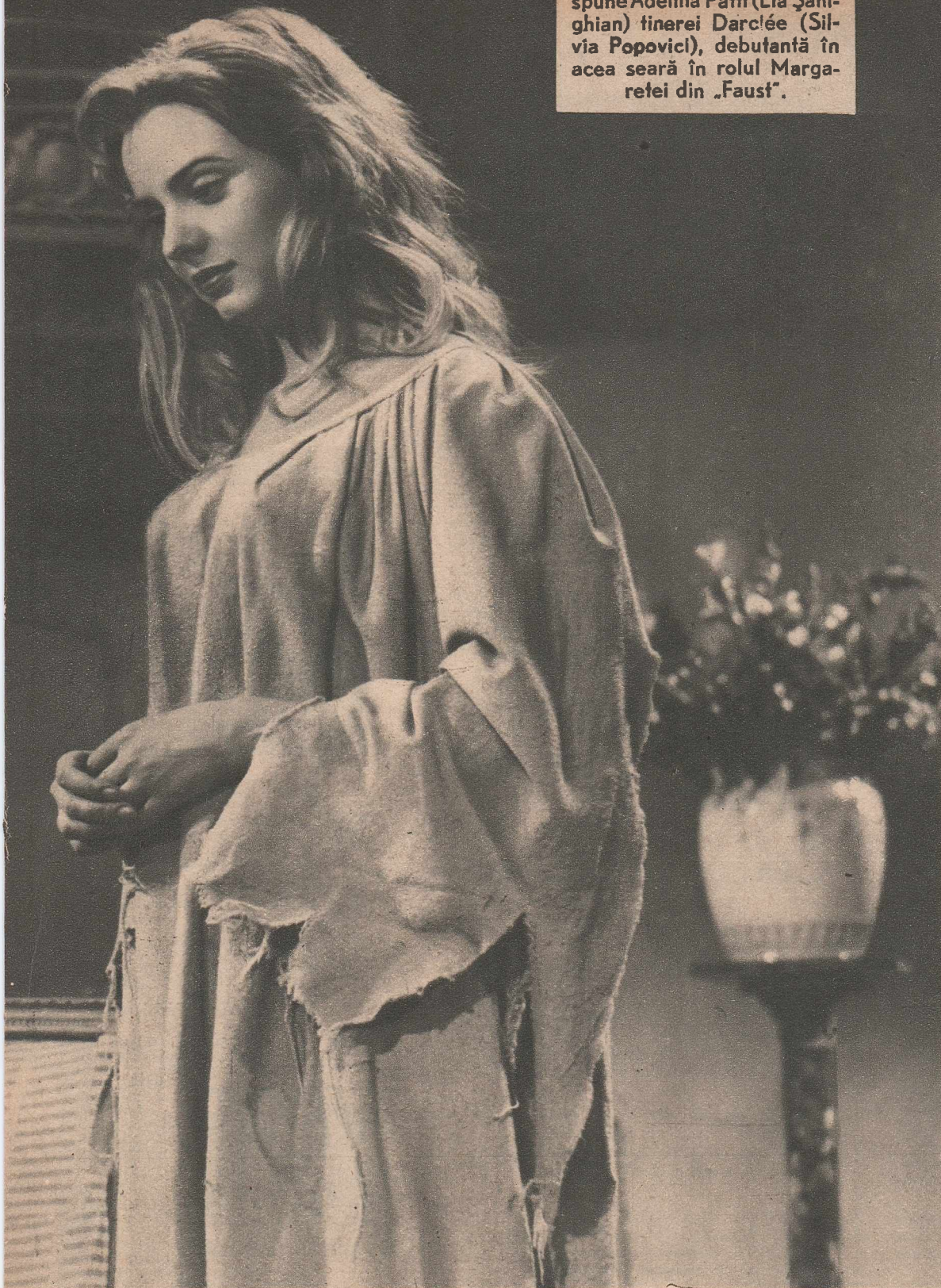
Fotografie de E. IAROVICI

Eclar: genul filmului biografic muzical plăce. Publicul a urmărit răbdător inerta povestire cinematografică a vieții lui Caruso, a lăcrămat pe alocuri pentru Verdi și s-a înghesuit la casa de bilete ca să vadă o versiune comercializată a biografiei celebrei Melba. Suporta melodrama pentru a asculta o bună muzică de operă; trecea peste modul facil al investigațiilor sociale și psihologice, pentru a cunoaște viața unor personalități artistice monumentale.

Pentru că genul place, publicul merge într-o proporție impresionantă să vadă filmul „Darclée”. Dar nu numai pentru atributele genului. Ci pentru că e filmul nostru — primul de acest fel la noi — și pentru că Darclée a fost o mare

cîntăreață a noastră, care a dat faima artei interpretative românești în lumea largă. Iar atunci cînd iese din sala cinematografulu păstrînd încă fierbinte fiorul emoție transmis de film, spectatorul încearcă satisfacția reușitei plurilaterale a peliculei văzute. „Darclée” nu e o simplă însăilare unor arii și scene din opere celebre — deși melomanul va gusta din plin fragmente, foarte îngrijite, luate, din „Aida” și „Tannhäuser”, „Ivan Susanin” și „Paiate”, „Faust” și „Tosca”; „Darclée” nu insistă excesiv și indiscret asupra amănuntelor vieții intime a cîntăreței, deși ne evocă căsătoria ei nefericită cu un soț cartofor, precum dragostea ei puternică dar neîmplinită pentru cîntărețul Giraltoni. Filmul tînarului regizor Miha

„Ai început frumos” — îi spune Adelina Patti (Lia Şahighian) tinerei Darclee (Silvia Popovici), debutantă în acea seară în rolul Margaretei din „Faust”.

„Eu nu plec” — răspunde hotărâtă Darclee sofului ei, atunci când acesta îi propune să-şi abandoneze studiile vocale.

Darclee se întoarce acasă, la Bucureşti, împreună cu fiul ei, Ionel.

Darclee a fost aleasă de Verdi pentru a cânta, sub bagheta sa, oratoriul „Stabat mater” de Rossini. ↓

cob (a cărei sensibilitate a im-
gnat evident fiecare secvenţă
peliculei) are, peste caracterul
u strict biografic şi cel muzical,
eritul de a sublinia *sensul* unei
eţi dăruite artei. Celebra arie
Foscai „Visi d'arte, visi d'amore”
Am trăit pentru artă, am trăit
ntru dragoste”) scrisă la sugestia
atăreţei noastre — care a fost
asă de Puccini pentru premiera
ondială a operei — poate astfel
nstitui un adevărat motto al
mului. Iar faptul că biografia
aricleei Darclee nu este izolată
contextul social al epocii şi că
paginile ei e evocată lupta
menilor de cultură progresişti,
intre care şi Darclee, pentru
earea unei Opere române, îi
nferă un suflu dramatic mai dens,

o perspectivă mai largă, o semni-
ficaţie mai profundă.

În faţa unei „vieţi romanţate”,
eşti totdeauna ispitit să afli pro-
porţia în care adevărul a fost
respectat şi să-l discerni de contri-
buţia inventivităţii autorului. Este
evident că scenariştii C. Cirjan şi
I. Hristea au evitat o meticuloasă
reconstituire biografică şi credem
că nu au greşit procedînd astfel:
nu copierea şi aglomerarea amă-
nuntului nesemnificativ; ci sesi-
zarea esenţei, a sensului vieţii unui
artist interesează. Iar concepţia
regizorală a lui Mihai Iacob
şi cea plastică a operatorului
A. Feher au mers pe aceeaşi linie:
foarte atenţi în portretizarea exactă
a marilor muzicieni apărui episo-
dic în film (asemănarea realizată
prin machiaj este excepţională în

cazul lui Gounod — C. Antoniu,
Verdi — C. Ţăpîrdea şi bună în
cazul lui Puccini — Geo Barton),
ei nu au avut scrupule atunci
cînd, pentru eroina principală, au
ales o actriţă ale cărei date fizice
nu corespundeau cu cele ale perso-
najului real. Marea cutezanţă a
regizorului i-a adus marele succes:
ingenua Silvia Popovici a împru-
mutat voluntarei Darclee sensi-
bilitate şi gingaşă poezie, dîndu-i
în acelaşi timp şi forţa, tenacitatea
şi dirzenia cuvenite. Desăvîrşita
interpretare actricească a scenelor
de operă, ca şi perfectul sincron
pe care l-a realizat, fac imposibilă
de sesizat „colaborarea” ei cu
vocea atît de expresivă a Artei
Florescu. Filmul mai aduce şi alte
voci bune ale noastre — Octav
Enigărescu, Valentin Teodorian,

Magda Ianculescu, Nicolae Herlea
— precum şi alte cîteva reuşite
actoriceşti: Cristea Avram (interi-
riorizat, sensibil, cu joc de bună
calitate în Giraltoni), Marcel An-
ghelescu (Leoncavallo), Eugenia
Popovici (Tinca). Şi dacă filmul
nu ar avea o construcţie oarecum
defectuoasă (momentele mai vii,
mai dramatice, sînt concentrate
la începutul şi la sfîrşitul pelu-
lei, miezul său fiind diluat prin
alăturarea prea conştiincioasă a
scenelor de operă), celelalte scăderi
mai mărunte ale sale ar forma
cel mult obiect de discuţie pentru
specialişti, dar nu de supărare
gravă pentru spectatori. Care au
primit şi continuă să primească
cu căldură şi interes această nouă
şi reuşită producţie a studioului
„Bucureşti”.

Sanda FAUR-DIMA

GLASUL UMANITĂȚII

„Un neam nu-i liber nici la el acasă,
În jug pe-un altul dacă îl apasă.
De-i liber însă-ntr-ajutor să-i vie
Celui ce încă geme în robie.
Pe glob e loc destul, e griu destul —
Și-ar fi sătul și cel ce nu-i sătul
Armile din fiecare țară
De le-am lăsa la vatră, bunăoară;
Și armele de le-am zvîrli pe ruguri

Să făurim doar secere și pluguri.
Pământul fie-al celor ce asudă.
Cîți încă-s surzi, e timpul să audă!
Popoarele vor pace și nu sfadă.
Cei ce nu văd, e timpu-acum să vadă!
...Și nuferii vor dezmorțirea gheșii“.

Vorbește Hrușciov!
Glasul e-al umanității!

DE VORBĂ CU ȘERBAN NEDELCU

După cum se știe, Șerban Nedelcu a tipărit nu demult ultimul roman al trilogiei sale cu temă din viața satelor. Așa că primele întrebări ale interviului nostru au fost legate de cartea sa „Drum deschis“.

— Vă rugăm să ne spuneți: care volum din trilogie vă este cel mai drag?

Șerban Nedelcu ezită câteva clipe să răspundă la întrebarea aceasta. Apoi zîmbește:

— Aș putea să-și spun că toate îmi sînt dragi, pentru că se referă la viața țăranilor noștri, la lupta partidului menită a-i elibera de exploatare și a-i ajuta să-și făurească o viață nouă. Orice părinte își va vorbi însă, bucuros, de copilul cel mai reușit. Dacă și întrebarea dumentală se referă la acest lucru, pot spune: și eu sînt de acord că dintre romanele mele „Drum deschis“ este cel mai reușit. Nu numai pentru că ar fi mai bine scris decît celelalte, ci pentru că autorul trăiește alături de eroii săi bucuria marilor izbînzii socialiste. înfăptuite în satul nostru.

— Ce părere aveți despre felul în care a fost primit de către critica literară ultimul dv. roman?

— Mărturisesc că în această privință am avut o surpriză. Eram obișnuit cu tăcerea de care au fost înconjurate celelalte romane. Tăcerea aceasta m-a mîhnit dar nu m-a descurajat, pentru că în schimb am fost sprijinit de cititori. Să amintesc un fapt: în luna iunie, la Sibiu, am avut o întâlnire cu cititorii. Directorul casei de cultură mi-a cerut scuze că în vitrina-expoziție a pus două exemplare zdrențuite din romanele mele; ajunseseră așa deoarece au trecut prin mîinile multor cititori. Mărturisesc că în momentul acela am avut o bucurie mai mare decît atunci cînd am văzut unele cronici literare despre „Drum deschis“.

— După cite știu însă, ultimul volum s-a bucurat în general de aprecieri pozitive din partea criticii literare.

— E adevărat. Dar nu am auzit încă destule păreri. M-ar interesa, de pildă, ce cred despre carte și criticii Ovid Crohmălniceanu, Paul Georgescu, Mihail Novicov și alții.

— Apropo, critica literară sublinia că cel mai mare merit al ultimului dv. roman constă în faptul că ați introdus în carte (lucru de care unii scriitori se feresc) o seamă de date concrete din viața gospodăriei colective. Sînteți de aceeași părere?

— Întocmai. Se știe că țăranul nu e numai un sentimental, ci și un om practic. Pe el îl convingi nu numai cu inima, ci mai ales cu faptele. Dumneata, care ești, ca și mine, plecat din sat, ești de altă părere?

— Sînt intru totul de acord cu dv.

După o discuție mai lungă în legătură cu activitatea sa gazetărească, fi cer lui Șerban Nedelcu să-mi vorbească despre planurile sale de creație.

— Se pare că tematica vieții satului o să ocupe și pe viitor paginile cărților dv.

Șerban Nedelcu zîmbește.

— Da și nu.

— Adică?

— Am trăit aproape treizeci și cinci de ani la țară. Dintre aceștia, 17 ani am fost învățător și cunosc foarte bine viața învățătorilor de la sate. M-am gîndit că nu numai datorită de comunist,

dar și solidaritatea de breaslă cu învățătorii mă obligă să scriu un roman din viața acestora, lucru pe care l-am și făcut. Cred că termenul prevăzut în contractul pe care îl am cu E.S.P.L.A. — 1 martie 1961 — va fi respectat.

— La ce vă mai îmbie muzele?

— Am în pregătire un roman cu subiect din viața clasei muncitoare; mai precis: din viața acelor muncitori care trăiesc nemîncînd la țară, mecanizatorii agricoli.

— Pe ce se bazează conflictul?

— Ei, n-am să povestesc tot ce vor întreprinde eroii mei. În orice caz e vorba despre probleme majore privind producția, educația comunistă, dragostea... Detalii aș putea să-și dau mai multe, dar cu condiția să nu le publici.

— De ce?

— S-ar putea ca viața să-mi aducă altele mai interesante și să le schimb pe acestea.

G. MINIȘAN

Ioan MEIȚOIU

Cîntec la marele bluming

Hunedoara 1960

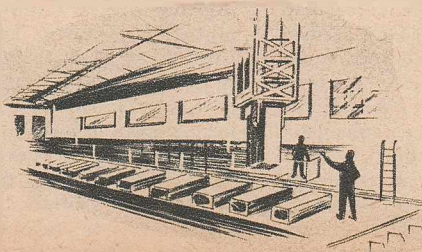
A fost aici un țărm sărac și trist
Cu bălării înfipte-n scoarța humii,
Dar oamenii din veacul comunist
Clădiră-aici minune mîndră-a lumii.

Ca oaspete de mergi spre laminor
Hefaistos rîzînd își iese-n cale...
Deasupra trec, ca pasări mari în zbor,
Rulante poduri, grele macarale.

Cuptoare-ncinse-nghit nestăvilit
Mari blumuri, în oceanele victorii
Metalele scrișnesc și gem cumplit
În vaste și moderne purgatorii.

Și tot ce-i glas de fier și de oțel
În hala-naltă parcă se adună
În simfonii de foc, ce ard în el,
În blumingul măreț care răsună.

...O, fie ca poemele-mi de dor,
Poemele cu ritmuri în cascade,
Să poarte-asemeni în adîncul lor
Temperatura miilor de grade...

Sub conducerea Tatiane Lioznova, una dintre elevele remarcabilelor regizoare sovietice Serghei Gherasimov la studiourile „Maxim Gorki“ din Moscova are loc turnarea filmului „Evdokia“, după scenariul cunoscut al scriitoarei Vera Panova. „Evdokia“ este un film despre viața unei femei simple din orașul Tula, viață legată în mod indisolubil de istoria furtunoasă a statului sovietic. Rolul titular este deținut de Liudmila Hiteaeva (Luska din „Pământ deștelenit“). Fotografia înfățișează un aspect de pe platoul de filmare.

Viața și obiceiurile străvechiului popor elrusc, a cărui cultură milenară a exercitat o puternică influență asupra dezvoltării imperiului roman, sînt zugrăvite în filmul francez „Fecioarele romane“, în regia lui Vittorio Cotafavi. Alături de protagonistul filmului, cunoscuta actriță franceză Nicole Courcel, mai dețin roluri Louis Jourdan și Jean Chevrier. Fotografia o reprezintă pe Nicole Courcel într-un cadru din film.

Viata și obiceiurile străvechiului popor elrusc, a cărui cultură milenară a exercitat o puternică influență asupra dezvoltării imperiului roman, sînt zugrăvite în filmul francez „Fecioarele romane“, în regia lui Vittorio Cotafavi. Alături de protagonistul filmului, cunoscuta actriță franceză Nicole Courcel, mai dețin roluri Louis Jourdan și Jean Chevrier. Fotografia o reprezintă pe Nicole Courcel într-un cadru din film.

„Insula domnului“ este titlul unei noi piese a tînrului scriitor Manfred Richter din R. D. Germană, pusă în scenă la teatrul „Städtische Bühne“ din Erfurt, ca și în orașele Meiningen și Rostock. Motto-ul înscris de autor la începutul piesei conține ideea majoră a lucrării: „Această piesă este închinată lui Manolis Glezos, cavaler al Acropolei, luptător antifascist, în prezent întemnițat, știind că pentru eliberarea sa luptă toți acei care iubesc libertatea“. În clișeu, o scenă din piesă.

Mișcarea de protest împotriva persecutării de către guvernul francez a celor 121 de intelectuali francezi care au înfierat războiul colonialist din Algeria cîștigă noi aderenți. Astfel, recent, au adresat o telegramă de protest cunoscuții oameni de teatru: Helene Weigel, Walter Felsenstein și Wolfgang Langhoff, directorii ai celor mai mari teatre din Berlinul democrat. Protestul a fost semnat și de Joan Littlewood, Harry H. Corbett, John Bury și Brian Murphy, de la teatrul „Workshop“ din Londra.

„Insula domnului“ este titlul unei noi piese a tînrului scriitor Manfred Richter din R. D. Germană, pusă în scenă la teatrul „Städtische Bühne“ din Erfurt, ca și în orașele Meiningen și Rostock. Motto-ul înscris de autor la începutul piesei conține ideea majoră a lucrării: „Această piesă este închinată lui Manolis Glezos, cavaler al Acropolei, luptător antifascist, în prezent întemnițat, știind că pentru eliberarea sa luptă toți acei care iubesc libertatea“. În clișeu, o scenă din piesă.

În 1968 se vor împlini 100 de ani de la nașterea clasicului literaturii finlandeze Maio Lassila. După cum anunță ziarul „Kansan Uutiset“ din Helsinki, comitetul pentru centenarul Lassila a făcut apel către toți cetățenii finlandezi și sovietici (Lassila a trăit în Rusia între 1898 și 1904) să trimită la Helsinki documente și materiale din viața marelui scriitor. Printre nenumăratele sale lucrări se numără și piesa „Cînd înfloresc trandafirii“, din care prezentăm o scenă, în interpretarea Teatrului studențesc din Helsinki.

În 1968 se vor împlini 100 de ani de la nașterea clasicului literaturii finlandeze Maio Lassila. După cum anunță ziarul „Kansan Uutiset“ din Helsinki, comitetul pentru centenarul Lassila a făcut apel către toți cetățenii finlandezi și sovietici (Lassila a trăit în Rusia între 1898 și 1904) să trimită la Helsinki documente și materiale din viața marelui scriitor. Printre nenumăratele sale lucrări se numără și piesa „Cînd înfloresc trandafirii“, din care prezentăm o scenă, în interpretarea Teatrului studențesc din Helsinki.

În 1968 se vor împlini 100 de ani de la nașterea clasicului literaturii finlandeze Maio Lassila. După cum anunță ziarul „Kansan Uutiset“ din Helsinki, comitetul pentru centenarul Lassila a făcut apel către toți cetățenii finlandezi și sovietici (Lassila a trăit în Rusia între 1898 și 1904) să trimită la Helsinki documente și materiale din viața marelui scriitor. Printre nenumăratele sale lucrări se numără și piesa „Cînd înfloresc trandafirii“, din care prezentăm o scenă, în interpretarea Teatrului studențesc din Helsinki.

O SCRISOARE DE PE KAMA...

Fotoreportaj
de R. RODA și S. STEINER

Într-o zi a lunii iunie 1960, printre vasele
ce navigau pe apele involburate ale fluviu-
lui Kama putea fi văzută silueta zveltă a
unei motonave de 2.000 tone.

O motonavă nou-nouță — parcursese pînă
tunci vreo 7.000 km — și un echipaj foarte
mulțumit de calitatea vasului.

Și, într-unul din ceasurile de odihnă, echi-
pajul hotărî să trimită o scrisoare de mul-
țumire constructorilor motonavei. Rîndurile
au fost scrise îndată și semnate „din împuteri-
cirea colectivului” de comandantul vasului,
I. Miklin, mecanicul Davidov, ofițerul II timo-
nier Tretnikov, mecanicul Danilov, marinarul
Ponomareva și boțmanul Safranov. Au pus
scrisoarea în plic și pe plic adresa: ȘANTIERUL
NAVAL GALAȚI.

Am găsit în colecția ziarului de uzină „Șantierul
Roșu”, organ al comitetului de partid și al
comitetului de întreprindere al Șantierului naval
Galați, am găsit publicată scrisoarea marina-
lor sovietici, din care spicuiem:

Dragi prieteni romîni,

...Echipajul nostru, care a primit motonava
„Galați” — botezată astfel în cinstea minunatu-
lui dv. oraș — muncește acum cu succes la
transportul materialelor de construcție, depășind
sistematic planul sarcinilor de cursă... Moto-
nava, construită de mîinile dv., a trecut cu
succes toate probele multilaterale și condițiile de
exploatare. Sîntem pe deplin mulțumiți și de
viteza vasului, de manevrabilitatea lui, de cali-
tatea montajului agregatelor, a mecanismelor și
de confortul interior al cabinelor de locuit.

Dorim din toată inima să transmitem tuturor
constructorilor navali caldele noastre mulțumiri
pentru munca lor creatoare și conștiincioasă.

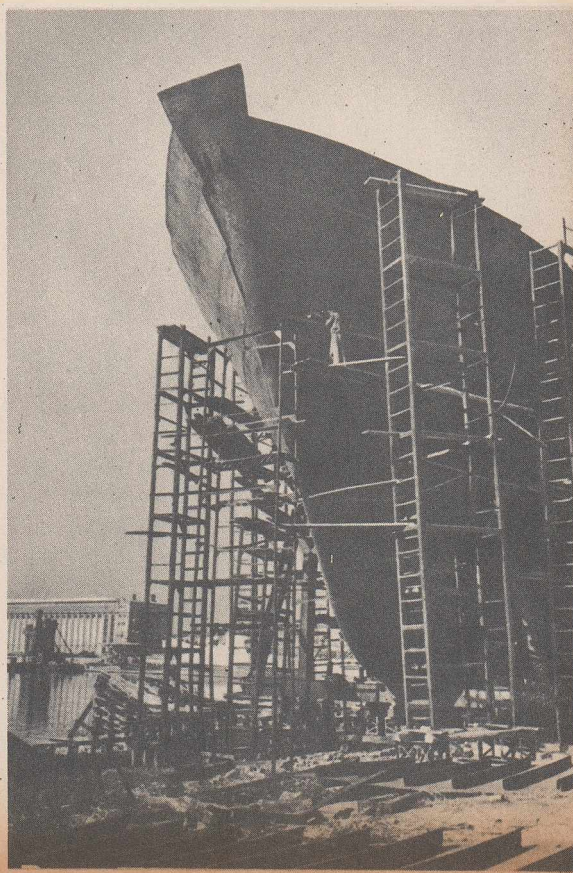
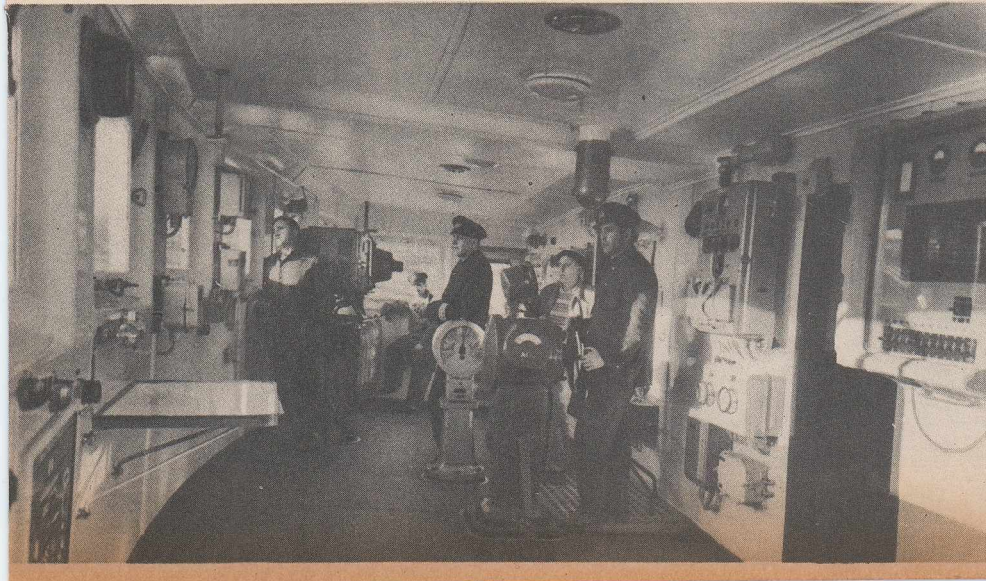
Și acum, iată cîteva imagini din munca
creatoare și conștiincioasă a harnicilor con-
structori de la Șantierul naval Galați, imagini
valide, luate în pripă într-o scurtă vizită făcută
la acel șantier.

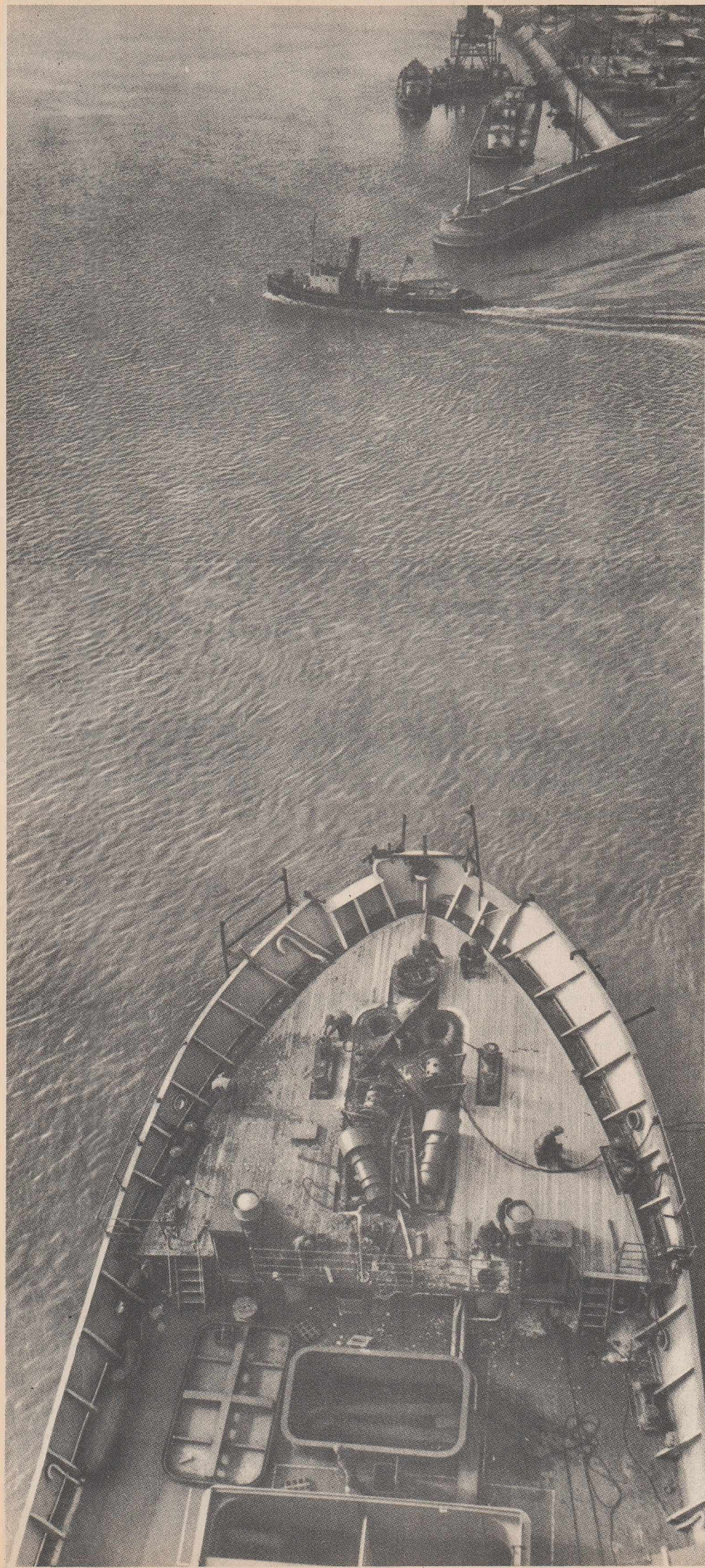

Pe Dunăre, la Galați, unde se făuresc motonavele și cargourile romînești.

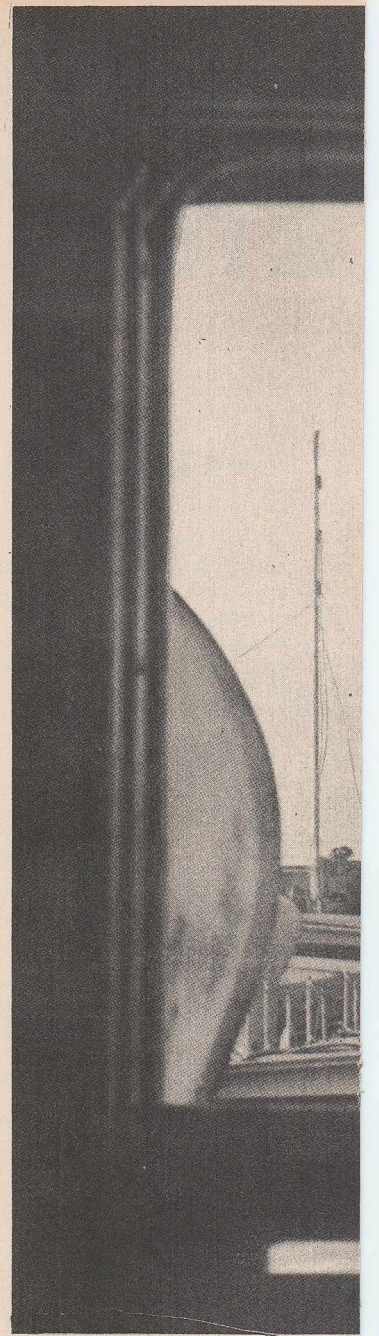
Unul din cele șase cargouri de 4.500
tone d.w. „atacate” de constructorii șantie-
rului. Se lucrează la construcția corpului
vasului pe cală.

Pe puntea de comandă a cargoului „Galați”,
în timpul probei de marș.

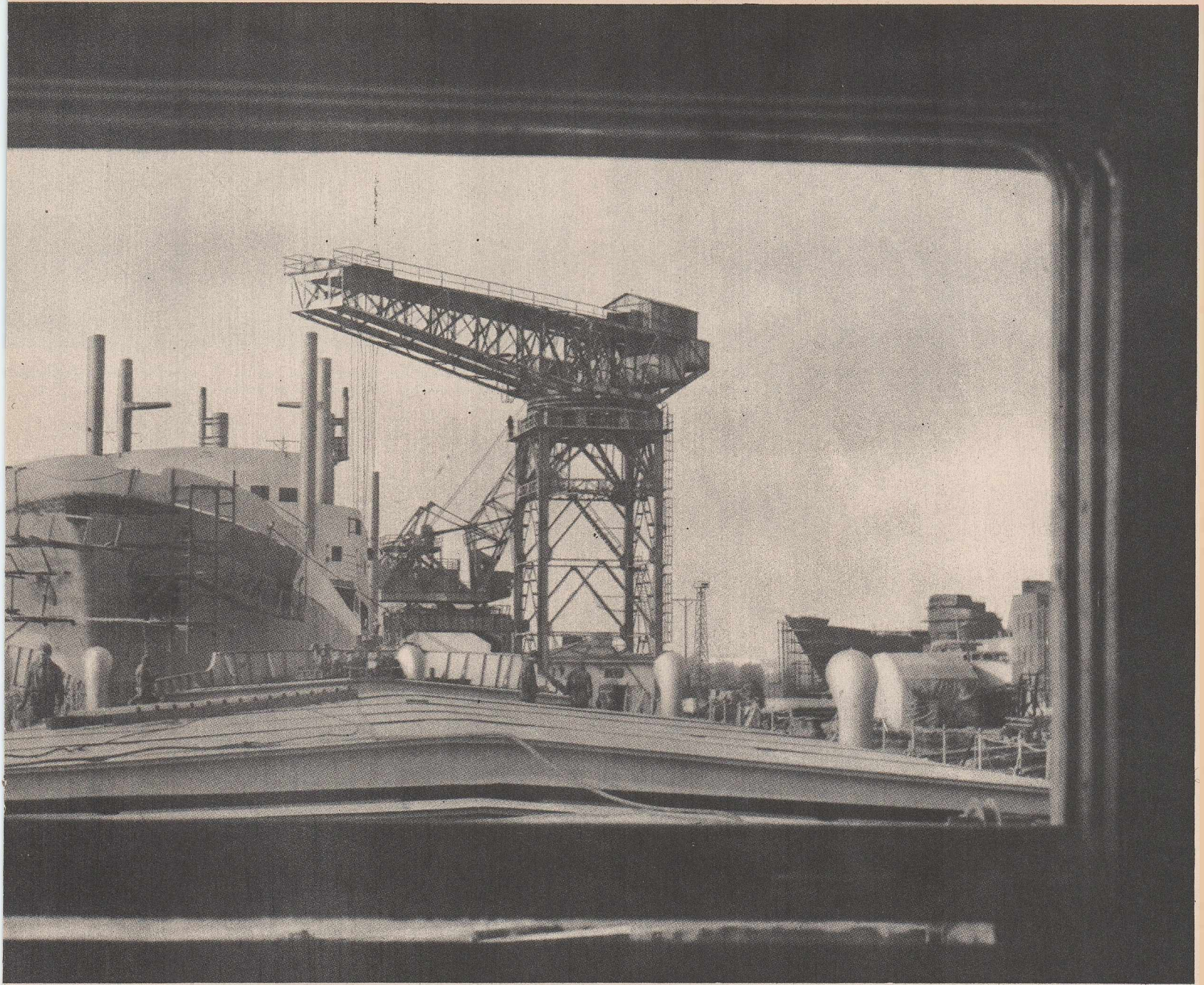

Se lucrează febril la montarea instalațiilor la prova cargoului „lași”.

Munca proiectanților nu se oprește în sala
Gherghișan (al doilea din stînga) dă o con
Gh. Stănculescu, prorabului vasului Magdalen
țeanu, privind montarea vinciului pe punț

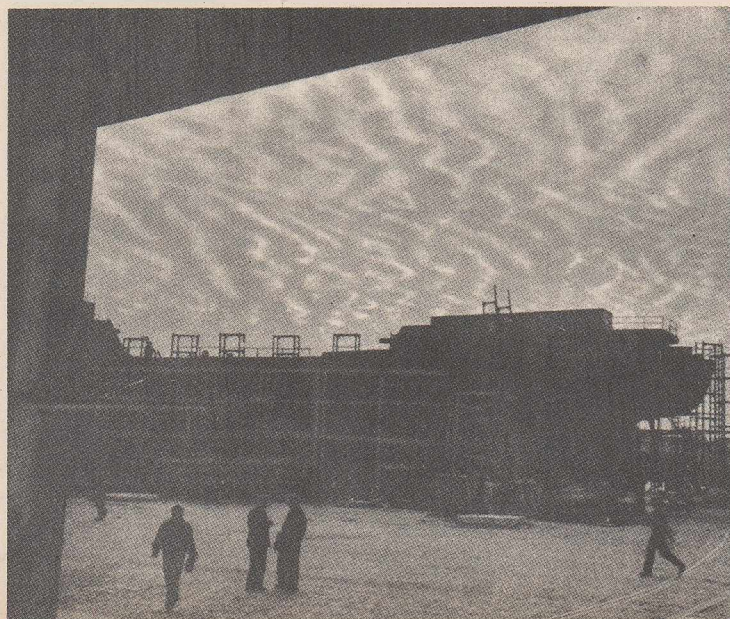
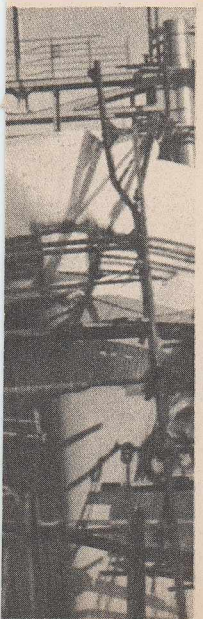

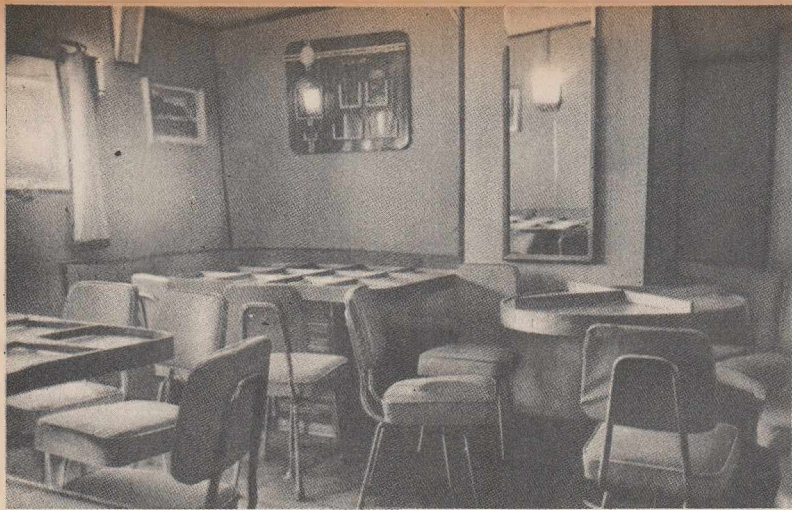

După cargoul „Galați” vor ridica ancora, parăsind bazinul șantierului, cargourile de 4.500 tone d.w. „Brăila”, „Suceava” și „Iași”. Însușirea tehnologiei, creșterea nivelului tehnic al muncitorilor și maștrilor cu ajutorul cursurilor de ridicare a calificării, introducerea a peste 60 de inovații în anul 1960 au făcut ca ciclul de fabricație să se scurteze mult față de cel al primului cargo. Angajamentele constructorilor de la Șantierul naval Galați prevăd ca aceste cargouri să fie livrate în 1960.

... Inginerul Mihai
maistrului sudor
orului Alecu Gălă-
în construcție.

În amurg. Umbrele înserării cuprind șantierul... Muncitorii din sectorul motonave de 2.000 de tone parăsesc construcțiile mulțumiți de realizările obținute în cursul zilei...

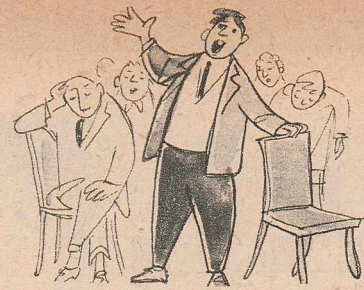

Este o adevărată încântare să privești cabinele, sălile de mese ale marinarilor (stînga), cabinele ofițerilor sau cea a comandantului vasului (dreapta). Mobilie și instalațiile interioare ale cabinelor de locuit asigură confortul desăvîrșit al echipajului în orele de odihnă și repaus.

Scrisoarea marinarilor de pe motonava „Galați” a produs multă bucurie constructorilor de la Șantierul naval Galați și sudorii Constantin Popescu (șef de brigadă) Gheorghe Buhlea, Leontina Iacob și Mihalache Burlacu au citit cu satisfacție ziarul de uzină „Șantierul Roșu” în care a apărut... „Scrisoarea de pe Kama!”

CU SARE ȘI PIPER

Un „pas“

Pe-arena vorbăriei toreador vestit,
În vîful limbii, spadă cu botul ascuțit,
El flutură citate
— Ciuitute jumătate —
Și-angajamente-n stoluri din gură-adesca-i zboară,
Sortite înainte de naștere să moară...

Deunăzi, la ședință, s-a ridicat solemn.
Toți au oftat în sală prelung, ca la un semn.
„Am să vorbesc, tovarășe — problema-i capitală! —
Despre activitatea sindicală!
Deci, în problema asta, tovarășe mult iubiți...“
Și-a tot vorbit... Cît, nu spun, să nu va îngroziiți.
Cînd a sffrșit — căci, totuși, minunea s-a-ntimplat! —
După ce angajamente solemne și-a luat,
Strigă cu voce-naltă și cu eroic glas:
„În munca sindicală să facem înc-un pas!“
Și vru din nou să-nșire tirade furtunoase,
Dar unul, ce paharul răbdării și-l vărsase,
Strigă: „la nu-ți mai face din vorbe goale scut!
Gîndește-te mai bine că tu ai de făcut
Un pas cam măriceș
Și uită mereu de el!“
„Eu?! De ce pas e vorba?!“ — se auzi o șoaptă.
„De pasul care duce de la cuvînt la faptă!“

Mihnea MOISESCU

UNU' MIC...

De fapt îl cheamă Bamă. Ilie Bamă. Dar noi îl spunem „unu' mic“, poreclă care i se potrivește ca degetele în mînușă.
„Unu' mic“ se scoală, e drept, la 6 dimineața, dar la 6 și un sfert trage un degețel, „unu' mic“, de trăsescu ca să se trezească. La opt semnează condica și, cu geanta la subsuoară, se duce direct la primul bufet, unde mai dă pe gît „unu' mic“ de drojdie, ca să-l înfierbînte la început de muncă. La orele zece, ca și la unsprezece, tot cite „unu' mic“, să nu se-nmoaie la treabă. La prînz, iar „unu' mic“, ca aperitiv: după-amiaza, la fel, și mereu așa pînă seara.
Dacă-1 întreb, te minte-n față: „Eu? Nici gura n-am pus! Miroase? Ți se pare! Ai fi luat dumneata rachiu și acum...“

Dacă îl prinzi în local cu dorobanțul la gură, se prinde de falcă, se strîmbă, scûipă de durere și scribit de bătută: „Ptiu! Mă omoară o măsea. Și nu pot suferi, dom'le, tovarășe, alcoolul în gură, să mă tai!“
Un an, doi, cinci... „Unu' mic“ a dus-o tot așa. Adică ne-a dus pe noi, făcîndu-și mendrele. Apoi a fost transferat și n-am mai auzit de el. Pînă mai ieri, cînd mă-nîlîni pe bulevard cu un prieten. Din una, alta:
— Ce-o mai fi cu „unu' mic“?
— Prietenul meu a dat din cap cu satisfacție:
— Și-a găsit nașul!
— Cum adică?
— A dat de „unu' mare“ și l-a pus la locul lui...

Anton ALEXE

ÎNTÎMPLĂRI CU HAZ

Povestește... Stroe

Allo! Aici e Stroe
Și roagă să-i dați voie...
să vă povestească astăzi, prin intermediul paginii dv., care joacă rolul undelor — microfon fiind semnatul rîndurilor — cîteva întîmplări cu haz.

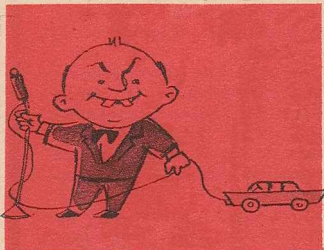
În viața noastră, a actorilor de revistă, totul trebuie să fie cu haz. Este vorba de hazul pe care-l pun autorii în text, de hazul nostru, al interpretorilor, și chiar de hazul spectatorilor. Unii au, alții n-au haz (Stroe n-a precizat despre cine este vorba: autori sau interpreți... — N.R.). Sint spectatori care au haz: rîd din toată inima, uneori cu gura plină... de fondante și atrag astfel după ei toată sala. Alții însă fac haz... de necaz c-a dat banii pentru un spectacol care nu le place, pentru că nu e așa... cum a văzut el odată, prin '36, cu niște baletete grozave și cu artiștii aia... una înaltă care... în sffrșit și... mai era unul potrivit de stat... somer de multă vreme și care făcea așa... Cum naiba îi zicea? Juca cu una brună, cam plînută ea... cînta... cum îi spune?... O română... cu unul care... în sffrșit...

„Ei nu! Eu o să vă spun una întîmplată în turneu, pe cînd ne aflam la Roman. Nedespărțitul meu prieten, Vasilache, se lăsa înduplecat și accepta să-l ia la teatru și pe băiețușul portarul de la hotelul în care locuim. Era și din gîngășie, dar poate că era și o prudentă a lui: să se aibă bine cu un portar de hotel, în cazul cînd n-aveam cu ce plăti camera... Băiețușul stătea cuminte în culise, urmărindu-l pe Vasilache care, în pijama, lua haina, o scutura pe geam și apoi, desperat că a scăpat-o în stradă, cînta un cuplet în care se văita că a pierdut un bilet cu adresa iubitei, portofelul cu bani (nu prea-l credea lumea la capitolul acesta), că a pierdut nu știu ce acte etc.

În timp ce se pregătea să spună cupletul, se simți tras de pijama:
— Domnu' Stroe și Vasilache... am adus eu haina, n-a căzut departe.
Fărăste, n-avea cum să cadă departe... dar băiatul, înduioșat de lamentările lui Vasilache, a crezut că nu-l poate lăsa în gharele desperării pe acel care l-a adus la teatru.

Scena a sfîrșit mare haz, publicul crezînd că este integrată în text.
A doua seară, la Bacău, un spectator ne spuse cu regret: „Păcat că ați tăiat scena cu băiatul... Am văzut-o la Roman ieri.“
Vă închipuți figura noastră!

Într-o seară, privind spre culise, constat că furnizorii sint foarte agitați. Pentru a întîrzia un deznodămînt neplăcut, am bisat unele cuplete, apoi am improvizat. Unul dintre furnizori, fie că a prins „sistemul“, fie că era mai nervos, se avîntă în scenă și strigă:
— N-am de gînd să vă aștept aici pînă-n zori!
Ne-am gîndit să-l plasăm în rol și l-am întrebat:
— Cu ce vă putem servi?

Aveți ceva de spus? Vă cedăm locul!

Nă... nă... nu plecați de aici pînă nu-mi dați banii.
— N-ați prefera cîteva bancuri eventual bune?
— Nu. Eu vreau banii! Stau de o oră aici.

— Și publicul de două... și nu s-a plictisit. Haide... spune...
Și luîndu-l amîndoi de braț, făcărăm ochiul scenei, cîntînd. Publicul se tăvălea de ris văzîndu-l pe improvizatul nostru partener cum se zbate în brațele noastre, fără să înțeleagă. Credea că așa-i rolul. Noi făcăm haz: îi dădeam cîte un bobîrnac, îi sileam să schițeze un pas de dans încît, desperat, creditorul nostru o luă la goană prin culise. Ceilalți se amuzaseră cîteva clipe, dar temîndu-se că vom repeta figura cu fiecare dintre ei, o luaseră la sănătoasa.

Terminîndu-și povestea, Stroe nu mă mai putea privi de sus... cu toate că discuțiile s-au purtat la etajul al 11-lea al blocului în care locuiește...
Interviu luat de S. M. RUSU

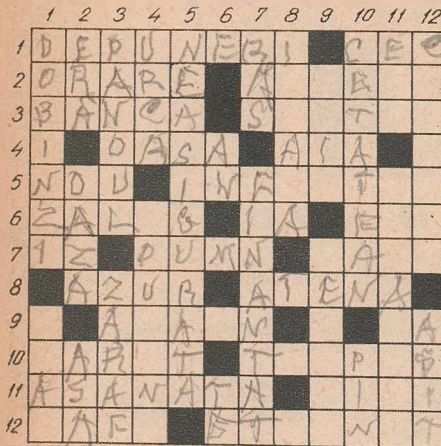
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Scenată în doi

El: Oaie țigăie, bălaie, în capul lui Nicolae. În șapte litere.
Ea: Ce-i asta?
El: E unu orizontal. Nu înțeleg, dragă, cum poate să nu te pasioneze jocul. Cuvintele încrucișate dezvoltă inteligența, perspicacitatea, imaginația, memoria. Fiecare careu este o enciclopedie în tematica respectivă. De exemplu, iată aici o tematică ciobănească: „La stîmă“. La unu orizontal: „Oaie țigăie, bălaie, în capul lui Nicolae“.
Ea: De ce tocmai în capul lui Nicolae?
El: Pentru rimă, dragă. Prezentarea jocului trebuie să fie armonioasă și literară. Iar rezolvarea e simplă: căciula. Că-ciu-la. E din șapte litere și se încrucișează perfect cu verticalul: „c“ de la „cioban“, „a“ de la „amnar“, cu care își aprinde ciobanul țigara, și așa mai departe. Totul e să cunoști tematica...
Ea: Asta-i! Eu nu cunosc tematica. Nu mă pricep la oi.
El: Păi zi așa, dragă. Atunci, luăm alt careu, cu altă tematică. Zoologia îți convine?
Ea: E specialitatea mea.
El: Foarte bine. Să luăm jocul intitulat „Insecte“. Ți convine?
Ea: Perfect.
El: Atunci fii atentă cum sună unu orizontal: „Nu-ți convine să stea musca pe ea“. Ei, ce e?
Ea: Știu! Mincarea.
El: N-ai ghicit.
Ea: Cum n-am ghicit? Ți convine să stea musca pe mincare?
El: N-are nici o legătură.
Ea: Ba are, pentru că e neigienic.
El: O fi neigienic, dar nu se încrucișează. Mai gîndește-te: pe ce nu-ți convine să stea musca?
Ea: Pe nas.
El: Nasul nu se încrucișează!
Ea: Atunci ce se încrucișează?
El: Căciula, frate! Nu-ți convine să stai cu nasca pe căciula.
Că-ciu-la. Parcă ziceai că te pricepi la tematica „insecte“.
Ea: Hm... Eu zie să mai încercăm și alta.
El: Am să-ți propun careul „Istorie“. Pornim tot de la orizontal: „Se găseau în capul oastei lui Mihai Viteazul“. Ei?
Ea: Știu. Comandanți.

El: Nu se potrivește.
Ea: Căpitani.
El: Nici!
Ea: Generali.
El: Nu se încrucișează.
Ea: Atunci ce se încrucișează în capul oastei lui Mihai Viteazul, la Călugăreni?
El: Căciuli. Că-ciuli. Exact șapte litere. Văd că nici la istorie nu prea faci față.
Ea: Mai ai și alte tematice?
El: Berechet. Uite, de exemplu, jocul „Astronautică“. Orizontal: „Cînd ești în Lună, nu poți da cu ea de pămînt“.
Ea: Ei?
El: Căciula, frate! Cînd ești în Lună, nu poți da cu ea de pămînt; dai cu ea de... Lună.
Ea: La asta nu m-am gîndit.
El: Nu e nimic, să nu te descurajezi, că mai sînt altele tematice! Uite un joc intitulat „Ziua minerului“. Orizontal: „Și minerii umblă cu ea în cap“.
Ea: Căciula.
El: Ei vezi că ai început să înțelegi? Vezi cum numai din cîteva careuri a și început să fi se dezvoltă inteligența, perspicacitatea, imaginația, memoria? Să mai luăm un careu: „De ziua soției“. Orizontal: „În capul soțului“.
Ea: Căciula.
El: Bravo, ai prezență de spirit. Și uite încă un careu intitulat: „Confecții-îmbărcămînte“. La unu orizontal: „Căciula fără coadă“.
Ea: Cum?
El: Căciula fără coadă. Nu știi?
Ea: Habar n-am. Ce e?
El: Căciul.
Ea: Cum căciul???
El: Căciul, din șase litere.
Ea: Bine, dar ce-i aia căciul?
El: E căciula fără coadă, și-am spus doar. Iei pe „căciula“, tai pe „ă“ din coadă și rămîne „căciul“, adică „căciula“ fără coadă. Așa-i la cuvinte încrucișate.
Ea: Asemenea cuvinte parcă nu-s făcute cu capul. Parcă-s făcute cu căciula.
El: Vrei să zici, așa cap...
Ea: Așa cap, așa căciul!

Victor PIȚIGOI

BANI ȘI ECONOMII

ORIZONTAL: 1) Economii încredințate spre păstrare unei instituții bancare — Casa de Economii și Consemnațiuni. 2) Programe de lucru — Cale importantă de comunicație. 3) Instituție prin care statul socialist dirijează economia monetară — Compartiment al biroului, în care se păstrează și obiectele de valoare. 4) Rezervație pentru economisirea anumitor specii de copaci sau animale — Aceea. 5) Un livret de economii cu care s-a făcut acum prima depunere — Operație monetară specifică perioadelor de criză din economia capitalistă. 6) Obiect depus în garanție, pentru obținerea unui împrumut într-o țară capitalistă — Serveste! — În tentație! 7) Miros particular — Mină strinsă — Face economie la vorbă. 8) Alabastrul cerului — Orașul antic în care s-au găsit primele monede metalice de formă rotundă. 9) Piatră acră — Pronume posesiv. 10) Impunător — Cal de curse. 11) Luncă inundabilă a unui râu, redată agriculturii — N-ai memorie. 12) Suport suprapus, cum au și casele de bani — Trecut în registrul contabil dintr-o rubrică greșită în cea corectă.

VERTICAL: 1) Procente ciștigat de cei care-și depun economiile la C.E.C. — Culme a unui deal (fig.). 2) Epocă — Singurul loc în deșert în care nu trebuie să faci economie de apă — Astfel. 3) Cel cu portretele frunțurilor în economii este de obicei expus la intrarea în fabrică (art.) — Bancher din antichitate și din evul mediu. 4) A urma o linie ascenden-

GRIGORE VELCIU — Pașcani. Folosirea energiei atomice la propulsarea automobilelor și chiar a locomotivelor de cale ferată nu e deocamdată posibilă, din cauza greutății pe care o prezintă izolarea radiațiilor radioactive. În schimb, energia atomică poate contribui indirect și în aceste domenii, prin producerea de curent electric din ce în ce mai ieftin. Acest curent electric nu numai că va ieftini fabricarea materialelor și carburanților necesari automobilului, dar va permite și electrificarea pe scară largă a căilor ferate.

SIMONA LUPĂȘCU — Tg. Ocna. Cea mai mare adâncime a Dunării poate fi măsurată în apropierea orașului Tulcea, unde ajunge pînă la 30 de metri. Cea mai mare adâncime a bălților din Delta nu trece de trei metri. Stuful constituie într-adevăr una din bogățiile naturale ale țării noastre și regimul democrat-popular a depus și depune eforturi pentru valorificarea lui. Din 200.000 tone

de stuf se pot obține peste 50.000 tone de celuloză — adică atât cât s-ar obține din 300.000 metri cubi de lemn. Or, numai din Delta Dunării se pot recolta anual peste 2.400.000 tone de stuf.

SANDA FLORESCU — Medias. Primul care a sesizat că în compoziția hranei intră, în afara substanțelor chimice deja cunoscute, și unele elemente încă necunoscute dar de o importanță vitală, a fost medicul rus Nikolai Ivanovici Lunin, în anul 1881. Acestea erau vitaminele, pe care le-a botezat astfel biochimistul polonez Kazimir Funk, în anul 1911, cînd a reușit să obțină pentru prima oară o asemenea sub-

DEZLEGAREA JOGULUI „FIZICĂ” APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Acustică — Erg. 2) Gaz — Radiații. 3) Ot — Fon — Umiol. 4) Nicol — I — De — Nb. 5) Ao — Rina — Ac — E. 6) Nituire — Aur. 7) O — Na — Va — Atit. 8) Ste — Mese — Om. 9) Mirt — Li — Adia. 10) Optica — Po — Tb. 11) Za — Ne — Grad — U. 12) Atropina — Aer.

Peștele pescar

În apele mărilor calde se înfilnește un pește ce se ocupă cu pescuialt altor pești mai mici cu care se hrănește. Datorită acestui fapt, el este cunoscut sub denumirea de „peștele pescar”. Cu ajutorul aripioarelor sale de sub burta, care sînt foarte puternice, acest pește își face o groapă în nisip, rămînînd acolo la pîndă. Teșii și cocoșă sa de pe spinare, precum și proprietatea pe care o are de a-și schimba culoarea pielii după mediul în care se găsește, îl fac greu de recunoscut. Pe cap are două prelungiri sfîrșite cu un fel de ciucure cărnoase care atrînd chiar în fața gurii, acest ciucure joacă rolul de nadă. Cînd vreun peștișor trece prin fața lui, este mormit de ciucurii aceia care se mișcă încocoace și încolo; bineînțeles că, în momentul în care peștișorul deschide gura să apuce „nada”, este înghițit de lacomal și vicleanul pescar.

POȘTA redacției

de stuf se pot obține peste 50.000 tone de celuloză — adică atât cât s-ar obține din 300.000 metri cubi de lemn. Or, numai din Delta Dunării se pot recolta anual peste 2.400.000 tone de stuf.

SANDA FLORESCU — Medias. Primul care a sesizat că în compoziția hranei intră, în afara substanțelor chimice deja cunoscute, și unele elemente încă necunoscute dar de o importanță vitală, a fost medicul rus Nikolai Ivanovici Lunin, în anul 1881. Acestea erau vitaminele, pe care le-a botezat astfel biochimistul polonez Kazimir Funk, în anul 1911, cînd a reușit să obțină pentru prima oară o asemenea sub-

SFATURI practice

Perele — fructe cu calități deosebite

Printre fructele de toamnă care se pot păstra bine pe timpul iernii sînt și anumite specii de pere. Dacă însă iarna, în ce privește consumul de fructe, unii oameni se limitează mai mult la mere, este datorită faptului că despre conținutul nutritiv și terapeutic al perelor s-a vorbit înțelegându-se foarte puțin. Și aceasta pentru că multe din substanțele din care se compun aceste fructe se sustrag încă analizei chimice.

Totuși aceste analize au arătat că, dacă din punctul de vedere al vitaminelor perelor sînt mai sărace decît merele sau alte fructe, în schimb ele sînt foarte bogate în substanțe minerale bazice. În pere, în afară de o cantitate apreciabilă de zahăr (6-11 la sută), se găsește: calciu, magneziu și, mai ales, potasiu. Se găsește apoi: oxid de fier, acid fosforic, acid silicic și acid sulfuric, tanin, pectină, precum și diferiți hidrați de carbon.

Or, aceste substanțe — fără a mai ține seama și de cele nedescoperite încă — sînt suficiente pentru a face din pere fructe foarte prețioase pentru hrana omului și chiar pentru unele scopuri terapeutice.

O calitate deosebită a perelor, față de mere și de alte fructe, constă în faptul că ele nu conțin clorură de sodiu (sare de bucătărie). Această lipsă a sării și excesul de potasiu pe care-l prezintă în schimb fac din pere un ade-vărat medicament pentru combaterea edemelor (umflăturilor), în special a acelor produse prin acumularea de apă în țesuturi sau de grăsimi inutile.

Deci trebuie să reținem că din punct de vedere dietetic și terapeutic peretele are o influență importantă în sensul deshidratării organismului — adică al eliminării excesului de apă acumulat în țesuturi — și că ele pot constitui elementele unei recomandabile cure de slăbit, așa cum pot avea efecte foarte bune asupra aparatului circulator și asupra mucoasei aparatului gastro-intestinal.

Desigur că forma ideală de consumat — prin care nu se pierde nimic din conținut — este cea crudă. Dar dacă organismul nostru manifestă intoleranță pentru o asemenea formă, le putem consuma foarte bine sub formă de jeleu, compot sau — și mai indicat — sub formă de suc.

Pentru a realiza o cură de combatere a obezității, trebuie să înlocuim cel puțin la o masă pe zi mîncăturile obișnuite cu pere crude (sau fierte înăbușit), în asociere cu zer de lapte, cu iaurt și cu pîine din făină integrală.

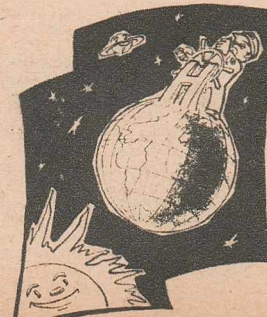
JOSIANA

POATE FI DIRIJATĂ MIȘCAREA PĂMÎNTULUI?

Un personaj al romanului lui Jules Verne „De la Pămînt la Lună” se gîndea cu cît s-ar putea schimba în bine clima Pămîntului, dacă axul mișcării lui de rotație ar fi perpendicular pe planul orbitei mișcării de revo-

luție. În timpurile noastre știința și tehnica au făcut pași atît de uriași înainte, încît acest rod al imaginației marelui creator de romane științifico-fantastice începe să prindă ființă. Omul învață să dirijeze energia nucleară punîndu-și în slujbă colosalele rezerve energetice ale nucleului atomic. Viitorul aparține energiei atomice și — desigur — poate că visurile care azi par irealizabile vor deveni mîine realități. Un singur exemplu: numai energia reacției termonucleare a deuteriului (izotop al hidrogenului) conținut în apa mărilor, fluviilor și lacurilor este de 300.000 ori mai mare decît energia mișcării de rotație a giganțicei mase a Pămîntului. Este posibil, prin urmare, ca acea forță capabilă să „dirijeze” planeta noastră să existe.

Savantul sovietic G. I. Pokrovski a emis ipoteza dirijării mișcărilor globului pămîntesc în spațiul cosmic cu ajutorul energiei atomice. Dacă în preajma unuia dintre poli — a spus acesta — ar fi plasat un motor cu reacție nucleară de o putere uriașă, Pămîntul ar putea fi deplasat de pe milenara lui orbită, mai aproape sau mai departe de Soare.

stanță din țările de orez. Denumirea de vitamină provine din cuvîntul latinesc *vita* (viață) asociat cu *amina* (combinație chimică ce conține azot aminat). În traducere fidelă aceasta ar însemna deci „amină vitală”. Lumea trăia, firește, și înainte de descoperirea vitaminelor, pentru că le îngurgita fără să-și dea seama, o dată cu hrana. Numai atunci cînd această hrană era redusă la anumite elemente lipsite de vitamine — cum se întîmpla mai ales în lumea navigatorilor — se puteau constata efectele nefaste ale avitaminozelor.

VIRGIL STANCIU — Buzău. În alimentația obișnuită, carnea poate fi foarte bine înlocuită — din punct de vedere al elementelor nutritive — cu multe alte alimente. O sută de grame de carne, spre exemplu, se pot înlocui cu: 500 gr lapte sau 70 gr brînză telemea ori două ouă sau 100 gr pește etc. Dacă medicul v-a recomandat un astfel de regim, e bine să-l adoptați.

De vorbă cu
medicul

ALIMENTAȚIA LACTATĂ

Fiind un aliment ușor digestibil și avînd o valoare nutritivă considerabilă, laptele este întrebunțat pe scară largă atît în alimentația omului sănătos cît și în dieta omului bolnav. Laptele este bogat în vitamine, conținînd vitaminele A, B₁, B₂, C, D. Ingerat în formă lichidă, el devine în stomac un aliment compact prin faptul că se coagulează. Acest cheag se digeră cu greutate, de aceea se recomandă ca laptele să fie băut foarte încet și să fie amestecat, înainte de consumare, cu ceai, cacao, cafea de malț, griș sau orez.

Unele persoane nu tolerează bine laptele, care poate da balonări sau diaree. În aceste cazuri se recomandă administrarea laptelui în doze crescînde. Astfel se suprimă de cele mai multe ori fenomenele neplăcute.

Laptele este un aliment foarte indicat în afecțiunile stomacului și, în mod special, în boala ulceroasă, fiind însă contraindicat cu desăvîrșire în enteritele acute și în ccolite de fermentație cu diaree.

Dintre produsele lactate laptele bătut și iaurtul sînt ușor digestibile și indicate în constipații. Totuși sînt contraindicate persoanelor care suferă de hiperaciditate (arsuri).

Smîntina este ușor digestibilă. Este bogată în grăsimi, calciu, fosfor și în vitaminele A și C. Fiind bine tolerată în afecțiunile stomacului se recomandă a fi consumată ca atare sau ca adaos la supe și legume fierte, cîrora le ridică valoarea nutritivă.

Untul proaspăt este grăsimia cea mai ușor digerabilă. De aceea este permis în afecțiunile cronice ale ficatului și în bolile stomacului, unde reduce și hiperaciditatea. Bogat în grăsimi, untul are o mare valoare calorică, eliberînd 759,3 calorii la sută de grame. Este, de asemenea, bogat în calciu și fosfor, în vitaminele A, B și C. De aceea este indicat în alimentația copiilor în perioada de creștere și în alimentația convalescenților. Untul topit însă devine greu digestibil, ca și celelalte grăsimi.

Brînzeturile, care rezultă din coagularea caseinei din lapte, se împart în două categorii: brînzeturile grase, care conțin pînă la 50 la sută grăsimi, și brînză slabă, cu un conținut de sub 20 la sută grăsimi. Cea mai ușor digerabilă este brînză albă, proaspătă, de vaci, preparată din laptele smîntînit. Este foarte bine tolerată în afecțiunile gastroduodenale și este în mod special indicată în tratamentul bolilor de ficat.

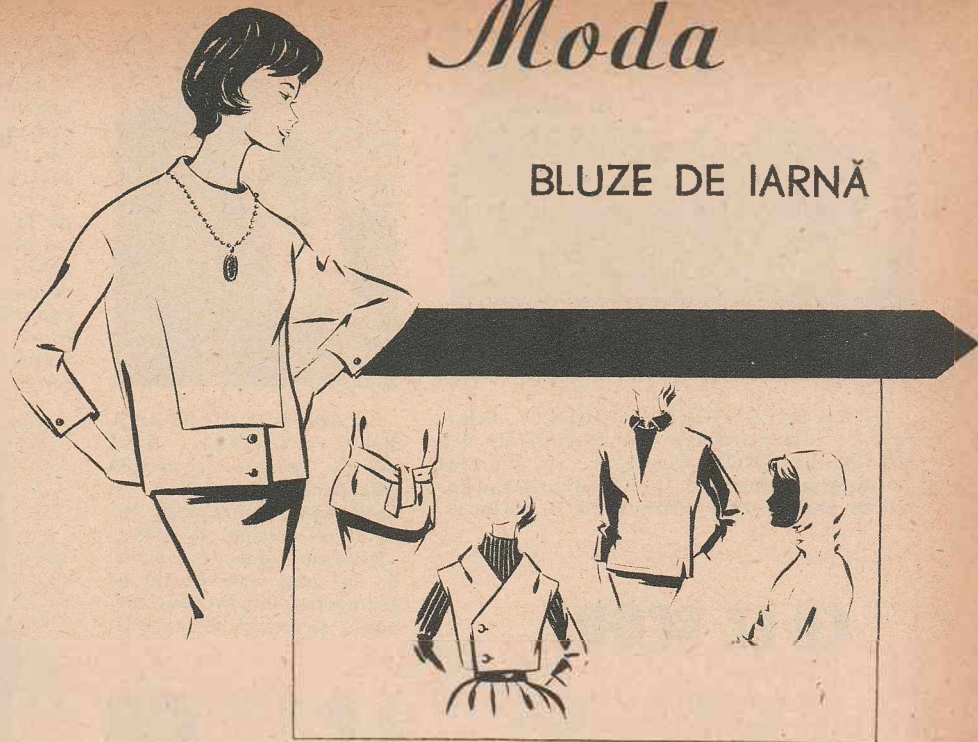
Brînzeturile fermentate au conținut bogat în grăsimi și sînt greu digerabile.

Brînză, prin conținutul ei bogat în calciu și fosfor, vitaminele A și C, grăsimi și proteine, are o mare valoare nutritivă. Ea este indicată în supraalimentația convalescenților și, datorită conținutului ei sărac în zaharuri, este indicată în regimul diabeticilor. Brînzeturile cu conținut bogat în sare sînt contraindicate la hipertensivi, la cardiaci și la bolnavii de rinichi.

Ar mai fi de menționat *urda dulce* care, fiind ușor digerabilă, se recomandă în alimentația copiilor, a bătrînilor și a convalescenților; de asemenea *cașul*, indicat în alimentația suferinzilor de colită de fermentație.

Dr. Silviu GHEREA

BLUZE DE IARNĂ

Dorește să corespundă cu tinerii și tinere din toată țara și să facă schimb de cărți poștale ilustrate elevele: Gabriela Lăzar, str. Armata Roșie nr. 38, Cluj, și Dorina Maxim, str. Crișan nr. 25, Cluj.

Dorește să corespundă în domeniul muncii cu cartea și să facă schimb de vederi tov. Elena Cristian, bibliotecară la Biblioteca raională din Liești, reg. Galați.

Dorește să facă schimb de timbre poștale, fotografii de artiști, ilustrate și desene tov. Crișan Mihai, din comuna Sălărd, reg. Oradea.

Dorește să facă schimb de vederi dar și de fotografii proprii ale fotografiilor amatori, conținând priveliști din țară, tov. Coard Eugenia, de la Spitalul unificat din Orăștie, reg. Hunedoara.

Doresc să facă schimb de vederi și de fotografii de artiști de film următorii: Iagăru Nicolae, Bloc Lunca I nr. 34, apart. 6, Reșița; Liviu Novac, comuna Pecea nr. 39, reg. Timișoara.

Tov. Nicu Rotaru, artist amator din Tg. Frumos, reg. Iași, str. Grigorescu nr. 38, dorește să poarte corespondență cu tinerii și tinere din toată țara, pe teme de pictură și artă grafică.

Dan Florea, șeful celei mai tinere echipe de încălzire centrală din țară, și tovarășii săi de muncă din echipa ce o conduce pe Șantierul de construcții nr. 7 din Lupeni, raionul Petroșani, vor să corespundă cu colegii de specialitate de pe alte șantiere din țară, pe tema preocupărilor lor profesionale comune și pe teme de sport.

Vor să facă schimb de cărți poștale ilustrate (vederi) următorii:

Iura Maria, str. Gh. Barițiu nr. 27, Sînnicolaul Mare, reg. Timișoara;

Mihai Carol, Blocul B 53, sc. I, apart. 2, Vulcan, raionul Petroșani;

Nicolae I. Chiriță, str. Tache Ionescu 4, Pitești;

Aurica I. Popescu, str. Justiției 15, Pitești;

Elisabeta I. Turcea, str. Justiției nr. 15, Pitești;

Mimi Senk, str. Gh. Coșbuc nr. 17, Orăștie, reg. Hunedoara;

Lili Popescu, elevă cl. a XI-a, str. Plut. Niță Ion nr. 8, raionul 1 Mai, București;

Ion Popescu, str. Gh. Doja nr. 59, Pitești;

Gh. Nemeș, str. I. Fonaghi nr. 7, Craiova;

Petru Varga, Piața Republicii nr. 13, Parcul Pușkin, Medias, reg. Stalin;

Osman Izet, elev anul III școala de meserii (tîmplărie) din Tulcea, str. Victoriei nr. 75;

Aurelia Lațcu, str. Engels nr. 102, Or. Stalin.

Valerica Jerebțov, str. N. Bălcescu nr. 15, Galați;

Marietta Boboc, str. Petru Rareș nr. 22, Vaslui;

Luiza Dumitriu, str. Mărăști nr. 6, Brăila;

Florentina Popa, str. Carpați nr. 35, Bacău;

Fatima Ahmet, str. Aliman nr. 13, raion 23 August, București;

Georgeta Lucaciu, str. Majakovski nr. 23, Arad;

Anca Stănescu, B-dul Republicii nr. 24, Arad.

DIN PARTEA REDACȚIEI

Unii cititori ne-au semnalat că au scris la adresele indicate în această rubrică și nu au primit răspunsuri. Redacția ține să menționeze că nu-și poate asuma nici un fel de răspundere. Publicând rubrica de față, noi răspundem unei dorințe manifestate de cititorii noștri. Asupra seriozității unora sau altora dintre solicitatorii nu putem da însă nici o garanție.

— La lucru îmi place să port clasică ținută fustă cu bluză. Aș vrea însă câteva idei care s-o facă să nu semene cu ce s-a tot văzut în anii trecuți.

— Să nu te aștepti la inovații senzaționale. E doar vorba de o ținută clasică. E drept însă că anul acesta aduce o seamă de tendințe noi. Cea mai frapantă este bluză gen cazacă, purtată peste fustă. De cele mai multe ori are corçon. Pentru femeile cu talia mai subțire se potrivește un corçon (lat sau îngust) din piele, bine strîns; pentru celelalte — un corçon din același material cu bluză, lejer înnodat la cîțiva centimetri sub talie.

Printre variantele acestei ținute mai trebuie amintită bluză gen marinar și bluzonul reținut cu o bentiță pe șold. O idee care are să le cucerească pe fetele tinere și sportive: o mică glugă, croită o dată cu bluză și care poate fi răsfrîntă în chip de guler.

— Cu ce se poate completa ținută fustă cu bluză cînd e frig? N-aș vrea să port numai jacheta mea de lînă albă. E prea gingașă...

— Îți recomand o vestă din diftină sau tuid, dreaptă, despicată pe șolduri și cu decolteu în unghi, imitînd croiala unui pulover bărbătesc. Pentru femeile cu talia îngustă, e nimerită o vestă gen bolero, încheiată lateral.

— A mai rămas să-mi semnalezi materialele din care pot fi confecționate bluzele de iarnă.

— Alături de humbac, în primul rînd pichetul și poplinul, care rămîn neîntrecute prin ținută, coloritul și lavabilitatea lor; se mai pot face bluze din diftină, lenaj, jerse și cașmir de lînă. Țin să-ți mai semnalez o noutate produsă recent de industria noastră textilă: o țesătură foarte fină, din mătase naturală cu lînă, avînd aspectul mătăsos al poplinului, plus toate calitățile unei țesături de lînă. Numele ei? „Varșovia”!

Aerul ca... material de construcții?

Pornind de la experiența învelșurilor plastice necesare continuării lucrărilor pe șantierul de construcții în timpul iernii, profesorul sovietic G. Pokrovski a elaborat un proiect pentru folosirea aerului ca material de construcție.

Punerea în practică a acestei idei este deosebit de interesantă datorită destinată regiunilor extrem-nordice, unde temperatura permanent scăzută permite cu greu ridicarea unei construcții din materiale obișnuite.

Pentru început, profesorul Pokrovski vede posibilă ridicarea unei cupole uriașe, al cărei acoperiș va consta din două-trei straturi de materii plastice suprapuse, care să nu aibă o greutate mai mare de un kilogram pe metru pătrat. Acest acoperiș, care va fi permeabil pentru lumină dar impermeabil pentru aer, va fi susținut nu prin coloane sau prin piloni, ci pur și simplu prin presiunea de aer din interior, care să fie cu 0,1 la sută mai mare decît presiunea exterioară.

All sistem de susținere și mai solid și de durată permanentă ar consta dintr-un eșafodaj de tuburi plastice, prin care să circule tot timpul aerul la o presiune superioară celei exterioare. Aceste tuburi eșafodate în formă de arcuri ar susține perfect acoperișul de material plastic al construcției. Ba mai mult, prin ele s-ar putea introduce — după necesitate — aer cald sau rece, presiunea fiind reglată automat cu ajutorul compresoarelor.

Ceea ce e mai interesant e că asemenea construcții pot fi executate indiferent în ce loc și apoi transportate pe șantier, unde, fiind așezate în poziția calculată cu ajutorul compresoarelor puse în funcțiune, ele s-ar ridica automat în 40-50 de minute.

Aceasta este numai una din perspectivele pe care le oferă așa-numita „arhitectură aerostatică”, despre care se vorbește în cercurile științifice din toată lumea.

Un sfat cosmetic pe săptămîină

DACĂ AVEȚI TENUL USCAT...

Descriam, în articolul trecut, caracteristicile tenului uscat din lipsă de grăsime (spre deosebire de cel deshidratat) și vă făgăduiam pentru rubrica de față câteva indicații în legătură cu îngrijirea lui. Iată-le în rîndurile de mai jos.

Seara, pentru a curăța obrazul de jar, praf și alte impurități, este necesar să folosiți un demachiant gras. Se poate întrebuița fie laptele de lanolină „Nivea”, care se găsește în comerț, fie un amestec în părți egale — cîte 15 gr — de ulei de măsline și ulei de arahide ori de floarea-soarelui. Demachiantul se lasă în contact cu pielea 3-4 minute, după care obrazul se șterge ușor cu cîteva lampoane de vală.

Apoi, spre a da pielii grăsimile ce-i lipsesc, se aplică pe față o cremă grasă, cum ar fi de pildă crema „Magnolia”, sau o cremă fîculă din: ceară de albine 15 gr, ulei de arahide (sau de parafină pentru uz intern) 60 gr, apă distilată 10 gr, tinctura benzoe 1 gr. Crema se lasă pe obraz între 30 și 60 de minute, în funcție de timpul de care dispuneți. În nici un caz însă crema nu se păstrează pe obraz în timpul nopții, cînd pielea trebuie lăsată să respire în voie.

Dimineața spălați fața cu apă rece, fără a folosi săpunul. Și pentru că în mintea multor femei persistă concepția greșită că apa face rău tenului uscat și că, deci, ar trebui evitată folosirea ei, atrag atenția asupra faptului că pielea are zilnic nevoie de apă. Deoarece însă apa care este calcaroasă

poate irita uneori tenul, ea va fi „înmuiată”, adică la 1 litru de apă care clocotește se adaugă o linguriță de bicarbonat de sodiu sau de borax. Apa se va întrebuița numai după completarea ei răcire. Fața va fi ștersă cu un prosop moale și, dacă se simte nevoia, va fi unsă cu un strat fin de cremă „Elida”, care ajută ca pudra să prindă frumos.

Pe cît posibil, evitați în timpul iernii fondul de ten, care usucă pielea, și folosiți o pudră de bună

calitate, grasă, care să așoare tenul de vînt și ger.

O dată la 10-15 zile, este bine să se aplice, pe fața bine curățată în prealabil, o mască preparată dintr-un gălbenuș de ou frecat cu puțin untdelemn. Maska se ține pe față 25-30 de minute, apoi obrazul se spală cu ceai de mușeșel cald și se clătește cu ceai de mușeșel rece.

Ileana VIDRAN

La întrebările cititorilor

Ce este „zăpada neagră”?

Tovarășa Melania Voicu din (împulung-Muscel ne scrie că a auzit vorbindu-se despre „zăpada neagră”, întrebîndu-ne dacă există într-adevăr așa ceva sau e o simplă poveste — și, dacă există, cum se explică fenomenul. Îi răspundem:

Se întîmplă cîteodată, iarna — în general către sfîrșitul iernii — ca vremea să se încălzească brusc. Pe albul imaculat al zăpezilor de munte apar atunci — în unele locuri — imense pete negre, de parcă ar fi nins cu funingine. Fenomenul e cunoscut din cele mai vechi timpuri, cînd se credea că e vorba într-adevăr de o zăpadă de această culoare, pe care superstiția o lua drept semn prevestitor de rele.

Astăzi se știe precis că aceste pete negre nu sînt altceva decît apariția la suprafața zăpezii a unor vietăți foarte mici, atît de numeroase, încît în cantitatea de zăpadă cuprinsă într-o cutie de chibrituri au putut fi numărate, la un moment dat, cu ajutorul microscopului, peste 750.000 de exemplare.

Sînt așa-numiții „purici de zăpadă” (Isotoma nivalis), care trăiesc printre pietrele și în crăpăturile munților, ca și în așternuturile de mușchi, și care, la primul semn de încălzire

a vremii, apar la suprafața zăpezii (în special atunci cînd iarna a fost lungă și aspră). Cercetătorii au constatat că acești purici de zăpadă, care n-au comun cu puricii obișnuiți decît faptul că pot sări cu ușură în toate părțile, fac parte din ordinul Colembolelor, care cuprind o întreagă serie de specii. Ei apar la suprafața zăpezii în căutarea a tot felul de spori de alge microscopice, cu care se hrănesc.

Una din speciile este și puricele ghețarilor (Isotoma saltans), pe care alpinii îl cunosc foarte bine și care nu se teme de frig. Chiar dacă îngheață la un moment dat, el învie la apariția primelor raze de soare. Hrana lui constă din diferite substanțe vegetale și în special din polenul coniferelor, purtat de vînturi pînă acolo.

La noi în țară, în împrejurimile Sinaiei, există o altă asemenea vietate (Boreus hiemalis) care face parte din ordinul Mecopterelelor, avînd o organizare cu mult superioară puricilor de zăpadă. Seamănă la corp cu un greier, atîngînd în lungime pînă la 4 mm, și e perfect adaptată la frig.

Și aceasta este atît de prolifică, încît uneori formează pete mari, negre, pe suprafața zăpezii. Iată deci cum se explică „zăpada neagră”.

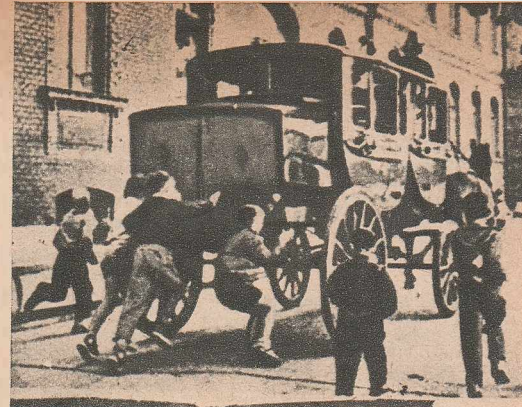

ORGA ELECTRONICĂ „IONIKA”, fabricată de întreprinderea de specialitate din Klingenthal (R.D. Germană), s-a bucurat de unanime aprecieri la Târgul internațional de mostre de la Poznan (R.P. Polonă).

A APĂRAT CU STRĂȘNICIE POARTA... Anul acesta revista sovietică „Ogoniok” a acordat lui Lev Iașin, cunoscutul jucător al echipei de fotbal „Dinamo”-Moscova, titlul de cel mai bun portar al sezonului, înmînindu-i totodată și o cupă de cristal.

POȘTALION... 1960! Copiii din Bratislava (R. S. Cehoslovacă) în timpină cu bucurie apariția pe străzile orașului lor a acestui mijloc de locomotie, despre care vor fi aflat numai de la bunici. Poștalionul din fotografie evocă, cu prilejul unei mari expoziții filatelice, felul în care se transporta poșta în trecut.

CU CE SCOP?...

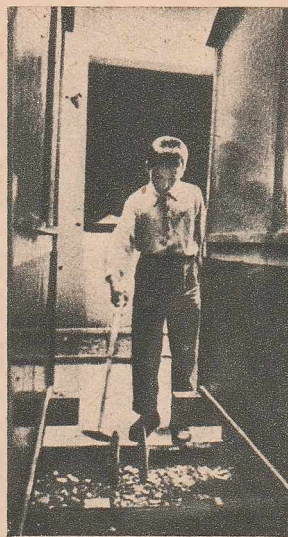
De curînd agenția „Prensa Latina” anunța propunerea făcută de reprezentanți ai Statelor Unite ale Americii lui Brizzola, guvernator al statului brazilian Rio Grande do Sul. Și anume: donnului guvernator i s-au cerut, contra unui milion de dolari, dosarele poliției politice și criminalistice din acest stat. După cum se pare, acesta a respins propunerea. Se poate totuși ca alt guvernator brazilian, mai slab de înger, să fi plasat citeva mii de fotografii, împreună cu biografiile respective, la un preț destul de piperat.

Dar, oricum își vor fi manifestat indignarea cei cărora li s-au fluturat dolarii pe sub nas, întrebarea rămîne: cu ce scop această achiziție? Un milion de dolari este, oricum, o sumă destul de însemnată și fără îndoială că deținută de drept comun din închisorile din Rio Grande do Sul nu s-au simțit nicicînd mai prețuiți. Și încă de cine? De patronii celei mai bogate piețe criminalistice din lume, unde poți cumpăra proaspeți doi gangsteri la cinci dolari și cu un dolar jum'ate o duzină de pungăși mărunți! E, într-adevăr — oricît s-ar indigna guvernatorul Brizzola — un semn de prețuire care nu poate fi trecut cu vederea.

Dar prețuirea aceasta își are substratul ei. Imperialiștii americani sînt la mare ananghie: cum popoarele latino-americane sînt solidare cu cauza dreaptă a revoluției cubane, organizatorilor din S.U.A. ai comploturilor anti-cubane nu le mai rămîne decît să recurgă la profesioniștii ai jungherului.

Iată deci și scopul, nemărturisit, al ispititoareii oferte...

S. GEORGESCU

MECANIC „IN SPE”. Un tren, fie el și al pionierilor, trebuie bine verificat înainte de pornirea în cursă. Lucru pe care-l și face „mecanicul”-elev Koliu Krumov, care verifică cuplajele vagoanelor din trenului pionierilor din orașul Mihailovgrad (R. P. Bulgaria).

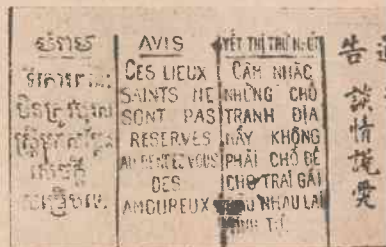

UN PAS GREȘIT... și elefantul „Siam”, care trebuia să coboare din tren într-o gară din Olanda, s-a prăvălit între vagon și rampa de descărcare. Eliberarea pachidermului s-a făcut cu mare greutate, după eforturi de multe ore.

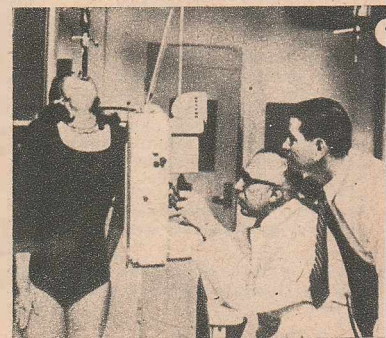
ACCIDENTUL NEOBIȘNUIT pe care îl prezintă imaginea de față s-a produs pe una din străzile orașului Milano.

MILENARE MĂRTURII ale civilizației aztece în Mexic. Iată, în fotografie, două pietre funerare de pe mormintele a doi războinici azteci.

INTERZIS PENTRU ÎNDE GOSTIȚI! Iată, în fond, rostul noului cu inscripții redactate în 4 limbi principale ale Cambodgi așezat în apropierea „locurilor sfînt” din capitala țării, Pnom-Penh.

PENTRU A RISIPI ÎNDOIELILE PUBLICULUI, înghițitoarea de săbii Bellă Aișa s-a produs în fața... unui aparat de raze X (foto 1). Radiografia pe care o reproducem (foto 2) demonstrează că sabia (linia neagră verticală) a pătruns în stomac. În partea de sus a radiografiei se distinge colierul pe care Bella Aișa îl poartă la gît.

STATISTICĂ SONORĂ... În loc de măsuri pentru p venirea accidentelor de circulație care au devenit îng jorătoare, oficialitățile din Berlinul occidental au hotăr să instaleze într-o biserică un clopot care va bate răstimpuri de cite 37 de minute. Dangătele lui v aminti astfel că, la fiecare 37 de minute, în Germania occidentală un om este omorît în urma accidentelor de circulație.

LA PRIETENII MONGOLI

Miniaturi dintr-o călătorie

de Haralamb ZINCĂ

Ulan-Bator. Treceam prin dreptul unui templu budist — astăzi monument istoric. Însoțitorul meu — un tânăr poet mongol — îmi spuse, în rusește:

— Ascultă unul dintre, multe principii budiste: „Decît să fugi, mai bine să mergi; decît să mergi, mai bine să stai; decît să stai, mai bine să șezi; decît să șezi, mai bine să stai culcat; decît să stai culcat, mai bine să dormi; decît să dormi, mai bine să mori. Căci murind începe viața cea adevărată”.

1818 temple, 784 de mănăstiri și 100.000 de călugări răspîndeau în popor principii de soiul acestora. 100.000 de călugări!...

★

Revoluția populară din Mongolia, condusă de Partidul Popular Revoluționar Mongol, a izbucnit în iarna anului 1921. Ea a ieșit victorioasă în vara anului următor. Luptînd pentru cauza revoluției, arații*) au dat viața unui alt principiu: „Decît să mori în jug, mai bine să trăiești liber”.

La 26 noiembrie 1924, Marele Hural Popular vota în unanimitate noua constituție a Republicii Populare Mongole. Ea consfințește victoria araților asupra feodalilor și călugărilor. Aceștia din urmă s-au văzut nevoiți să-și schimbe în gra-

*) arați = țărani.

bă principiul, ajungînd la concluzia practică: „Decît să stai, mai bine să fugi”. Și mulți au fugit. Au fugit de minia poporului.

★

Industrializarea Mongoliei a început în anul 1930, cu ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice. Încă în anii aceia a fost construit un important combinat industrial — leagănul clasei muncitoare mongole. Procesul industrializării țării continuă astăzi și mai intens. Ajutorului frățesc al Uniunii Sovietice i s-a adăugat și ajutorul celorlalte țări ale lagărului socialist.

★

Stepa mongolă nu cunoaște hotar. Poți să mergi sute și sute de kilometri, fără să întâlnești suflet de om. Eu însă am avut noroc. E drept, n-aș putea să precizez cam după câte sute de kilometri.

Dintr-o dată ne ieși în cale un călăreț. Făcu de departe semn să oprim mașina și se apropie de noi. Nu descălecă. Ne salută respectuos și-i adresă însoțitorului câteva întrebări. Apoi, după ce ascultă răspunsul, ne salută iar și se pierdu în largul stepei.

— Stepa își are legile ei — mă lămurii însoțitorul. Omul asta locuiește la o distanță de trei zile de aici.

Caută un cal care s-a rătăcit de herghelie. M-a întrebat dacă n-am văzut un armăsar sur, cu o pată albă pe urechea stîngă.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că am zărit unul, dar nu era sur, ci roib și n-avea nici o pată albă la urechea stîngă, ci o rană la piciorul drept din față...

— Bine, dar cînd ai apucat să vezi semnalmentele calului ăstuia? — sării eu uluit. Doar n-ai coborît nici o clipă din mașină.

— Da, n-am coborît... În să omul crescut în stepă știe dintr-o privire să rețină semnalmentele unui animal. La noi, cel care are în grijă o herghelie de cai, o turmă sau o cireadă, cunoaște fiecare animal în parte, după culoare, după vreo pată, după ani, după copite... Asta-i o lege nescrisă a stepei. Și mai există o lege: cel ce pornește în căutarea unui cal rătăcit, oriunde va poposi, va găsi peste noapte un adăpost prietenesc.

★

Biblioteca de Stat din Ulan-Bator ascunde o adevărată comoară. Mii de cărți scrise în limba mongolă, tibetană, sanscrită și altele, stau înșiruite în rafturi ca niște cufărașe de aur. Unul din aceste cufărașe a fost deschis în fața mea. Am văzut atunci un manuscris

Constructor al vieții noi în Mongolia populară.

unic, datînd din secolul al XI-lea. O adevărată operă de artă, scrisă pe frunze de palmier.

★

În Sala sporturilor am asistat la un interesant meci de volei. O echipă alcătuită numai din frați se întîlnia cu o echipă de club. Meciul a fost foarte disputat. A cîștigat echipa fraților. Victorioșii s-au fotografiat împreună cu mama lor, o bătrînă de aproape 80 de ani, care, în tot timpul meciului, își încurajase fiii. Am aflat că este mamă a 11 copii.

— O adevărată echipă de fotbal! — am exclamat eu.

— Nu — mi-a replicat rîzînd unul dintre frați. Din păcate, nu... Sintem numai 7 băieți, restul sînt fete...

★

Proverbele mongole m-au cucerit. Iată câteva:

● Cap să fie, că pălărie se găsește.

● Oricît ai spăla cărbunele, tot negru rămîne.

● Vrabiei nu-i poate ajuta coada de păun.

● Uneori, în întunericul nopții găsești mai ușor ceea ce nu poți găsi în plină zi.

TEZAURUL DE LA PANAGHIURIȘTE

Știința arheologică bulgară — desfășurînd o asiduă muncă de cercetare a pămîntului patriei — se îmbogățește necontenit cu noi colecții arheologice deosebit de valoroase. Una dintre ele, desco-

perită în 1949, în apropiere de Panaghiuriște (Bulgaria de sud), numără nouă piese de aur în greutate totală de 6 kg.

E vorba de un serviciu de vin, compus din cornuri de băut, cupe,

amfore și tîpsii, vase ornate cu diferite personaje, ale căror figuri lucrate cu o surprinzătoare finețe exprimă o mare varietate de simțăminte: bucurie, ură, minie. De asemenea, o serie de detalii

— ca mușchii bărbaților, pieptănăturile femeilor etc. — sînt foarte minutios și veridic redată.

Micile inscripții găsite pe vase arată că scenele care împodobesc tezaurul înfățișează fapte și întîmplări din mitologia greacă. Astfel, nu lipsesc judecata lui Paris, unele din legendarele fapte ale lui Hercule și Tezeu, precum și altele privitoare la Dionysos și menadele etc.

După studii și cercetări mi-

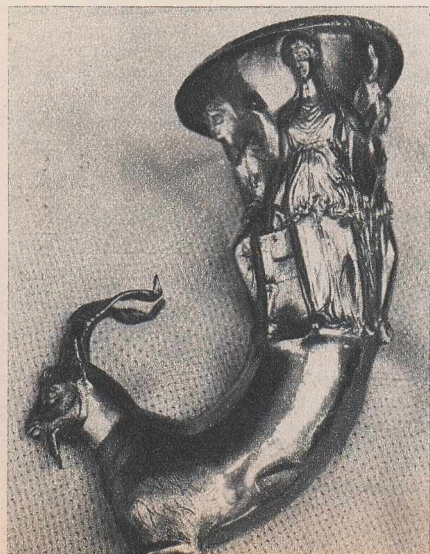
nuțioase, arheologul Ivan Venedikov a putut stabili că, prin stilul său, tezaurul de la Panaghiuriște aparține artei elenice din sec. III î.e.n. și — mai precis — din orașul Lampsaha din Asia Mică, mare centru de artă elenistică. Cercetătorii bulgari arată că, intrucît comoara a fost descoperită într-o regiune populată în antichitate de triburi trace, ea a aparținut unui prinț trac bogat, probabil un guvernator de provincie din timpul regelui Lisimah al Traciei. Iar faptul că tezaurul a fost găsit îngropat în pămînt, la o adîncime relativ mică, îi face pe cercetători să presupună că ascunderea comorii s-a făcut în

mare grabă, sub amenințarea unui grav pericol — probabil năvălirea celților (anul 279-278 î.e.n.).

Tezaurul de la Panaghiuriște este o remarcabilă mărturie a artei aurăriei și a întregii civilizații elenice din epoca respectivă, iar descoperirea lui, un frumos succes al științei arheologice din R.P. Bulgaria.

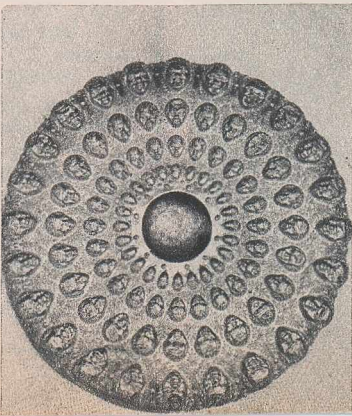
Velisar VELKOV

colaborator științific al Institutului de arheologie de pe lângă Academia de Științe a R.P. Bulgaria.

Unul din cele patru cornuri de băut, al cărui ornament reprezintă o scenă din mitologia greacă.

Tîpsie de aur ornată cu capete de negri, dispuse în cercuri concentrice.

REDACTIA: București, Piața Școlii, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 5 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Staalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

1

Așadar, prima parte a campionatului de fotbal a luat sfârșit. Ultimele meciuri programate zilele trecute au desemnat campioana de toamnă: echipa C.C.A. De la ultima întâlnire a militarilor, susținută în compania echipei Dinamo-Bacău, publicăm două fotografii. Prima ilustrează atacul echipei C.C.A. din minutul 27 când, în ciuda combinațiilor, mingea nu s-a oprit în plasă: a fost un moment dramatic, nu prea des întâlnit în meciurile de fotbal.

Fotografia nr. 2 surprinde un duel „acrobatic” între Tătaru (C.C.A.) și adversarul său Giosanu, care duminică i-a făcut „zile amare” combativului atacant de la C.C.A.

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU

Pe un teren desfundat, s-a desfășurat duminică trecută în Capitală ultima etapă a campionatului republican de motocros.

În fotografie, concurenții Gh. Ioniță și Grigore Bereny în timpul probei de 250 cm c. ↓

ÎN TRE GRATII LA MADISON SQUARE GARDEN

de AL. MIRODAN

Cînd te duci la grădina zoologică sau la menajeria circului vezi copiii cum aruncă fiarelor aflate în cuști zahăr sau fructe sau, mai naivi unii, covrigi cu sare. Primind darul, animalele — leu, tigru sau zebra — se bucură, mulțumind oamenilor de dincolo de gratii. Raporturile sînt firești: om dincoace, fiară dincolo. Dacă te duci la New York și vrei să asști astăzi, în decembrie 1960, la un meci de catch-as-catch-can, vei fi martorul uimit al unui spectacol cum n-a mai întîlnit civilizația și cum Nerone pe vremea gladiatorilor n-a gîndit să inițieze: intrucît publicul, domni și doamne de la fotoliul I, obișnuiau să arunce, precum panterii la grădina zoologică, obiecte în trupurile sportivilor, organizatorii au hotărît — omul înainte de toate... — să împrejmuiească ringul cu zăbrele, preschimbînd astfel, pentru întia dată în istoria sportului universal, un teren într-o cușcă. Vrei să ai o viață de om, acceptă condiția de animal. E o clipă de memorat. Ce vom vedea mîine dincolo de ocean? Îl vom vedea, poate, pe Floyd Patterson, boxerul campion la categoria grea, încrucișînd mînușile cu suedezul Johanson — pentru a treia oară — între gratii la Madison Square Garden. Cîteva zeci de mii de glasuri, care au plătit cîteva sute de mii de dolari, vor scoate cîteva milioane de urlete și, între ele, un copil își va întreba, curios, mama cu vizon și bilet lîngă ring:

— Să-i arunc bomboane? Mîncă? Mîncă și cîmila de la Zoo...

— Aruncă-i, Bob. Și boxerii mîncă bomboane.

Îl vom vedea, poate, de asemenea, pe Roger Rivière, ciclistul, alergînd contra cronometrului bezmetic — și nu la Vel d'hiv (dărîmat acum ca învechit), ci într-o arenă modernă și cu gratii înconjurată. Cîteva zeci de mii de glasuri care au plătit cîteva sute de mii de franci (noi) vor scoate cîteva milioane de urlete și, între ele, un copil își va întreba emoționat părintele:

— Să-i arunc o portocală, tată? Mîncă? Vinerea trecută cînd am fost la „Medrano” elefantului i-a plăcut portocala...

— Aruncă-i, Roger. Și cicliștii mîncă portocale...